Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, Ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς | *Ἀθῆναι 27 Μαΐου 1933* | *Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 26*

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀπὸ κεῖ μὲ τὴ ράχη ἀκουμπισμένη στὸ τραπέζι, ἄπλωνε καὶ τὰ δυό του χέρια στὸ παιδί, χαμογελώντας φιλικά.

Μὰ ὁ Γιάννης, πάντα δύσπιστος, δὲν ἀποφάσιζε νὰ πλησιάσῃ.

—Ἔ, μουρμούρισε ὁ ναυτικός, φοβᾶσαι βλέπω. Ἔννοια σου, καὶ δὲν σὲ τρώω. Δὲ θέλεις νἀρθῇς κοντά μου; Κάτσε λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ὅ,τι ἔχουμε νὰ ποῦμε, μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε κι' ἀπὸ μακριά. Ἂς κουβεντιάσουμε τὸ λοιπόν!

Μὲ ἔκπληξη ποὺ γινόταν ὅλο καὶ μεγαλύτερη ὁ μικρὸς μοῦτσος τὸν κοιτοῦσε δίχως νὰ κάνῃ οὔτε ἕνα κίνημα.

Ἡ ἀσυνείθιστη αὐτὴ καλοσύνη τοῦ θειοῦ του, ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστῇ, τοῦ προξενοῦσε ἀπεναντίας μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία, καὶ ρωτιόταν τί σκοπὸ εἶχε ἄραγε ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς ποὺ τοῦ φερόταν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

Δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ. Ἀλλάζοντας ἔξαφνα ὕφος ὁ ναυτικὸς εἶπε:

— Λοιπόν, μοῦ φαίνεται, παλληκάρι μου, πὼς χώρια ἀπὸ τὴν πληρωμὴ ποὺ πῆρα ἐγὼ γιὰ τὸν περίπατο, σὰν ἔξυπνο παιδὶ ποὺ εἶσαι, θέλησες καὶ σὺ νὰ πάρῃς τὸν κόπο σου καὶ ἡ καμπουρίτσα σὲ πλήρωσε βασιλικά, ἔ;

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τὸ παιδὶ ἔφερε ἄθελά του τὸ χέρι του στὸ στῆθος, ἐκεῖ ὅπου νόμιζε ὅτι εἶχε τόσο καλὰ κρυμμένο τὸν πολύτιμο θησαυρό του, κι' ἀπ' τὴ συγκίνηση καὶ τὸ φόβο του ἔγινε κατάχλωμο. Ὁ ναυτικὸς παρεξήγησε αὐτὸ τὸ κίνημα τοῦ παιδιοῦ.

—Ἄστα, καὶ μὴ μοῦ κάνῃς τὸν ἀνήξερο! φώναξε κι' ἀνασηκώθηκε δίνοντας μὲ τὴν γροθιά του ἕνα φοβερὸ τράνταγμα στὸ τραπέζι. Σᾶς εἶδαν καὶ τοὺς δυό. Ὁ μπάρμπα-Γιάννης ἦταν δυὸ βήματα πίσω σας ὅταν ἡ μικρὴ σοῦχωσε στὸ χέρι σου μιὰ σακκουλίτσα ἀσημένια. Μέσα σ' αὐτήν, λέει, εἶδε νὰ γυαλίζῃ κάτι σὰν χρυσάφι. Βλέπεις λοιπὸν πὼς τὰ ξέρω ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Μὴν κάνεις λοιπὸν τὸν κόπο νὰ πῆς ψέμματα. Κι' ἐπειδὴ σήμερα εἶμαι στὶς καλές μου, ἄκουσε τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ: Ἤρθα καὶ σὲ βρῆκα νὰ κάθεσαι καὶ νὰ χαζεύῃς σὰν τεμπέλης ποὺ εἶσαι. Λοιπόν, μ' ὅλο ποὺ σᾶξιζε ἕνα γερὸ ξύλο, δὲν θὰ σὲ δείρω κι' οὔτε θὰ μαλλώσω, ἂν μοῦ δώσῃς αὐτὰ ποὺ σοῦ ἔδωσαν. Κατάλαβες; Φέρτα!

Ἂν εἶχε καταλάβει; Καὶ βέβαια. Καὶ πολὺ καλά, μάλιστα. Ὁ Καπετὰν-Μαθιός, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὁ Γιαννάκης ἀπεχθανόταν, ποὺ μισοῦσε, καὶ ποὺ μολαταῦτα πρὶν ἦταν ἕτοιμος νὰ συγχωρήσῃ, ξεχνόντας ὅλα ὅσα τὸν εἶχε κάνει νὰ ὑποφέρῃ, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἤθελε νὰ γίνῃ καλός, ὁ ἄκαρδος αὐτὸς τύραννος τοῦ ζητοῦσε τώρα τὸ θησαυρό του, τὸ γούρι του, τὸ φυλακτό του. Μὰ ἂν τοῦ τὸ ἔδινε, τί θὰ γινόταν αὐτός; Ἔπρεπε ἀκολουθώντας τὴν συμβουλὴ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ μικρὴ ἄρρωστη, νἀποφασίσῃ νὰ παραδώσῃ στὰ χέρια τοῦ θειοῦ του τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε κουράγιο στὶς δύσκολες στιγμὲς καὶ θὰ τὸν στήριζε στὴν ἀπόφασή του νὰ γίνῃ καλός; Μ' ἂν δὲν τὸ εἶχε, ἂν δὲν τὸ ἔννοιωθε πιὰ ἐπάνω του, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ διορθωθῇ; Θὰ ἔμενε λοιπὸν κακὸς πάντοτε, καὶ ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ γίνῃ καλός.

— Λοιπόν, ἐπανέλαβε ὁ ψαρᾶς ποὺ τώρα εἶχε σηκωθῇ ὁλόρθος. Ἄκουσες τί σοῦ εἶπα;

Ὁ Γιάννης μάζεψε ὅλο του

«Ἄφησε τὸ σῶμα του νὰ γλυστρήσῃ...»

τὸ θάρρος καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ σταθερή, μὰ ποὺ ἔτρεμε παρὰ τὴν θέλησή του:

— Σὲ γέλασαν, μπάρμπα, εἶπε. Δὲν μοῦ ἔδωσε κανένας τίποτε.

— Ψέματα! βροντοφώνησε ὁ καπετὰν-Μαθιός. Σοῦ ἔδωσαν. Ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος τὸ εἶδε μὲ τὰ μάτια του. Κι' ἂν δὲν θέλῃς νὰ μοῦ τὰ δώσῃς τώρα εὐθύς, πάει νὰ πῇ πὼς τὰ ξόδεψες, βρωμόπαιδο.

Τὰ λόγια αὐτὰ φάνηκαν σὰν σανίδα σωτηρίας στὸ παιδί. Νόμισε ὅτι σώθηκε, καὶ δίχως νὰ διστάσῃ, εἶπε θαρρετά:

—Ἔ, ναί, ἔ, ναί, μοῦ ἔδωσαν, εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ τώρα πιὰ δὲν τἄχω ἐπάνω μου. Τὰ ξόδεψα ὅλα, ὅλα!

Ἀγριεμμένος ὁ καπετὰν-Μαθιὸς χύμηξε ἐπάνω στὸ Γιάννη, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ τὸν πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας. Τὸ παιδὶ πιάστηκε ἀπὸ ἕνα τραπέζι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, κι' ὕστερα δοκίμασε νὰ κρυφτῇ κάπου. Μὰ ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν ἔτρεξε καὶ τὸν ἄρπαξε δυνατὰ ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Πῶς τὸ εἶπες; οὔρλιασε. Τὰ ξόδεψες; Καλὰ λοιπόν! Τὰ ξόδεψες ἀλλὰ θὰ τὰ πληρώσῃς ἀκριβά!

Λέγοντας αὐτά, δίχως νἀφήσῃ τὸν μικρὸν ἀπὸ τὰ χέρια του, ἔλυσε τὴν πέτσινή του ζώνη καὶ τὴν στριφογύρισε ἀπειλητικὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ: Ὕστερα, ξαφνικά, μὲ ἀπερίγραπτη λύσσα ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ σὲ ὅλο του τὸ σῶμα, χαράζοντας κόκκινες λουρίδες στὰ μπράτσα του, στὶς γάμπες του, στὸ μισόγυμνο κορμί του.

Ἀγριεμμένος ἀπ' τὸν πόνο ὁ Γιάννης δὲν ἄργησε νὰ ξαναγίνῃ τὸ κακὸ παιδί, ὁ ὄπουλος καὶ δύστροπος μοῦτσος τῆς «Χελιδόνας». Σφίγγοντας τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν φωνάξῃ, ἀμυνόταν ἀπεγνωσμένα προσπαθώντας νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του μὲ γρατζουνίσματα καὶ δαγκωματιές, καὶ δίνοντας κλωτσιὲς στὸ δῆμό του. Μὰ ἐκεῖνος δὲν φαινόταν νὰ δίνῃ καμμιὰ σημασία σ' ὅλα αὐτά. Χτυποῦσε δίχως νὰ βλέπῃ ποῦ χτυπάει, ἔτσι, μόνο γιὰ εὐχαρίστηση.

Ἔξαφνα, μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ παιδὶ ἔκανε νὰ φυλαχθῇ, γύρισε τὸ κεφάλι του κι' ἡ πέτσινη ζώνη τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο. Τούτη τὴ φορὰ ὁ πόνος ἦταν τόσο δυνατὸς ὥστε ὁ Γιάννης δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ κι' ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ φωνή. Ἀπ' τὸν ἀριστερὸ κρόταφο ὡς τὸ ἐπάνω χεῖλος μιὰ κόκκινη αὐλακιὰ χαράκωνε τὸ πρόσωπό του.

Τότε μονάχα ὁ κτηνάνθρωπος κατέβασε τὸ χέρι του τὸ ὁπλισμένο μὲ τὴν πέτσινη ζώνη καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ἔσπρωξε τὸ παιδὶ στὴ μέση τῆς κάμαρας.

Ζαλισμένος, ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὰ κτυπήματα ὁ Γιάννης μόλις προφθασε νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴν κυλισθῇ κάτω. Μὰ καθὼς ἔσκυψε, ἡ ἀσημένια τσαντούλα γλύστρησε ἀπ' τ' ἄνοιγμα τῆς φανέλλας του κι' ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Μὲ τὸν κρότο ποὺ ἔκανε, κι' οἱ δυὸ ἔσκυψαν μαζὶ τὸ κεφάλι τους.

Ἡ ἀσημόπλεκτη σακκουλίτσα μὲ τὸ ναπολεόνι βρισκόταν χάμω, ἐπάνω στὰ πλακάκια. Ἡ θέα της ξανάδωσε στὸ παιδὶ ὅλο του τὸ θάρρος. Μὲ μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας ὅρμησε νὰ σώσῃ τὸ θησαυρό του, μὰ ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν τὸν εἶχε κιόλας προλάβει. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸν πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας κι' ὕστερα ἔσκυψε καὶ σήκωσε τὴ σακκουλίτσα καὶ τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Βλάκα, ἔκανε. Ἄξιζε τὸν κόπο νὰ στὶς βρέξω. Τὸ κάτω-κάτω ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ θέλησες.

Ζαρωμένος στὴ γωνιὰ ὅπου τὸν εἶχε πετάξει ὁ θειός του, ὁ Γιάννης ἔμενε ἀμίλητος κι' ἀκούνητος. Δὲν ἐσείστηκε οὔτε ὅταν ὁ θειός του ἕτοιμος νὰ φύγῃ στάθηκε στὸ κατώφλι καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἔχε ἔγνοια τὸ φαΐ! Ἂν δὲν εἶναι ἕτοιμο ὅταν θὰ γυρίσω, θὰ ξαναρχίσῃ ὁ χορὸς στὴν πλάτη σου.

Ὄχι δὲν κουνήθηκε. Κι' ἡ ἰδέα νὰ ὁρμήσῃ πίσω ἀπὸ τὸ θειό του τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος ἔκλεινε τὴν πόρτα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ ξαναπάρῃ τὸ θησαυρό του, οὔτε τοῦ ἦρθε κἂν στὸ νοῦ.

Ἔτσι λοιπόν, τὸ ψέμμα ποὺ εἶπε, τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν πάει στὰ χαμένα. Τὸ φυλαχτό του δὲν τὸ εἶχε πιά. Τοῦ τὸ εἶχε κλέψει ὁ καπετὰν-Μαθιός.

Τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει!

Μηχανικὰ σχεδόν, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε αὐτὰ τὰ λόγια: Τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει!

Καὶ μονομιᾶς τὸν πῆραν τὰ δάκρυα. Ἐπλώθηκε κατάχαμα στὰ πλακάκια καὶ ξέσπασε σὲ θρήνους, ἐνῶ τὸ κορμί του ταραζόταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Ἔκλαψε ὥρα πολλή, ἔκλαψε ἄγρια, κυλίστηκε στὸ πάτωμα χύνοντας δάκρυα λύσσας.

Εἶχε σχεδὸν νυχτώσει ὅταν ἐξηντλημένος, ἀπαυδισμένος μπόρεσε νὰ ἡσυχάσῃ λίγο. Σηκώθηκε καὶ ἐπειδὴ τὸ κτύπημα ποὺ εἶχε δεχθεῖ στὸ πρόσωπο τὸν ἔκανε νὰ πονῇ πολύ, πῆρε τὸ μαντήλι του καὶ τὸ ἔβρεξε μὲ κρύο νερὸ καὶ δρόσισε τὸ φλογισμένο μάγουλό του. Ὕστερα μὲ σφιγμένα δόντια, μὲ ἄγριο μάτι πῆγε καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ τζάκι κι' ἔμεινε ἐκεῖ σκεπτικὸς κι' ἀκούνητος ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνα ἀβέβαιο βάδισμα τοῦ ἔκανε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ καπετὰν-Μαθιὸς γύριζε σπίτι, τώρα ὅμως ὁλότελα μεθυσμένος.

Μπαίνοντας μέσα στὸ ἀφώτιστο δωμάτιο ὁ ναυτικός, ποὺ τὸ βλέμμα του ἦταν κιόλας θολωμένο ἀπ' τὸ μεθύσι, δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ ἀμέσως τὸ παιδί.

— Γιάννη, τραύλισε, δίχως νὰ μπορῇ νἀρθρώσῃ καθαρὰ τὶς λέξεις. Βρέ, Γιάννη, ποῦ εἶσαι; Ἔ, κύριε Εἰρηνικέ!

Καμμιὰ φωνὴ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε, μὰ μέσ' στὸ μισοσκόταδο μπόρεσε νὰ ξεχωρίσῃ ἕναν μικρὸ μαῦρον ἴσκιο μπροστὰ στὸ τζάκι.

— Γιατὶ δὲν μιλᾶς; φώναξε. Εἶσαι κουφός;

Ἔστριψε τὰ ματια του καὶ τότε μόλις εἶδε πὼς τὸ τραπέζι δὲν ἦταν στρωμένο.

— Ποῦ εἶναι τὸ φαΐ; ἔκανε ἄγρια. Ὥστε δὲν μοῦ κουνήθηκες καθόλου ὅση ὥρα ἔλειπα; Δὲν ἔκανες τίποτε;

Μὲ σταθερὴ κι' ἀποφασιστικὴ φωνὴ ὁ Γιάννης εἶπε:

— Τίποτε.

Στὴν ἀρχὴ ὁ καπετὰν-Μαθιὸς δὲν κατάλαβε καλὰ τὴν ἀπάντηση.

—Ἔ; ἔκανε. Τί εἶπες; Γιὰ ξαναπές το.

— Εἶπα, ἐπανέλαβε ὁ μικρὸς δίχως νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέσῃ του, μ' ἕνα τόνο τόσο σοβαρὸ ὥστε ἔκανε ἐντύπωση στὸν μέθυσο, εἶπα ὅτι δὲν ἔκανα τίποτα κι' οὔτε θὰ ξανακάνω τίποτα ποτέ μου. Ἤθελα νὰ μὴν εἶμαι πιὰ κακός, μὰ ἀφοῦ μοῦ ἔκλεψες αὐτὸ ποὺ θὰ μ' ἔκανε καλύτερο κι' ἀφοῦ ἐξαιτίας σου θὰ μείνω πάντα τὰ κακός, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα καὶ τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα. Τώρα ὅμως τελείωσαν ὅλα. Δὲ θὰ ξανακάνω πιὰ τίποτα ἐδῶ, πάει!

— Βρέ, γιὰ τὸ Θεό! Καλὲ τοῦτος βγάζει μιὰ πήχη γλῶσσα! ἔκανε κατάπληκτος ὁ καπετὰν-Μαθιός.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ παιδὶ ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ ξεχωρίζῃ.

—Ἔτσι τὰ λές; εἶπε. Λοιπὸν ἐγὼ θὰ σὲ βάλω σὲ θεογνωσία.

Τρικλίζοντας ἔλυσε πάλι τὴ ζώνη του, προχώρησε δυὸ βήματα καὶ πρόσθεσε:

— Καὶ θὰ σὲ βάλω σὲ θεογνωσία μὲ τοῦτο, γιὰ νὰ ξέρῃς!

— Μὴν προχωρεῖς, καπετὰν-Μαθιέ! ἔκανε ὁ Γιάννης μ' ἀπειλητικὴ φωνή. Μὴν προχωρεῖς!

Ἔκπληκτος ὁ μεθυσμένος σταμάτησε.

—Ἔ, τί, πῶς; ἔκανε.

Ἔπειτα ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μωρέ, αὐτὸ εἶναι ἀστεῖο! κάγχασε. Μὴν προχωρεῖς, λέει! Ὄχι, παίζουμε! Ἄ, μὲ φοβερίζεις κιόλας, μὲ φοβερίζεις!

Καὶ μὲ τὸ χέρι σηκωμένο στριφογύρισε τὴ ζώνη στὸν ἀέρα καὶ τὴν ἔκανε νὰ σφυρίξῃ.

— Νά, ἔκανε, κι' οἱ δικές μου οἱ φοβέρες.

Ἡ ζώνη ὅμως χτύπησε τὸ κενό. Αὐτὸ ἔκανε τὸν καπετὰν-Μαθιὸ ν'ἀγριέψῃ ἀκόμη περισσότερο.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΟΝΕΙΡΑ

Δόστε μου τὸ περιττὸ στὴ ζωή· ἀφίνω τὸ ἀπαραίτητο στοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους.

OSCAR WILDE

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μάθει νὰ ζοῦν μὲ τὴν ψυχρὴ λογικὴ τῆς πραγματικότητας, περιφρονοῦν τοὺς ἀνθρώπους τῶν πνευματικῶν ἀνησυχιῶν καὶ ἱκανοποιήσεων.

Δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί μπορεῖ νὰ βασανίζει ἕναν ἄνθρωπο ποὺ καλὰ τρώει καὶ καλὰ κοιμᾶται· ἕνα νέο ποὺ ἡ περιουσιακή του κατάσταση τοῦ ἐπιτρέπει καὶ κάποιες «διασκεδάσεις».

Δὲ μποροῦν νὰ νοιώσουν ὅτι «εἴμαστε καμωμένοι ἀπ' τῶν ὀνείρων τὴν οὐσία»· ὅτι τὰ ὄνειρά μας εἶναι ὁ ἥλιος ποὺ θερμαίνει τὸν παγερὸ ἀέρα τῆς πραγματικότητας ποὺ ἀναπνέουμε

Ὁ μόνος πόθος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι πῶς νὰ μπορέσουν ν' ἀποθησαυρίσουν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο πλοῦτο· πῶς νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερα χρόνια γιὰ νὰ τὸν ἀπολαύσουν. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι γι' αὐτοὺς ἀδιάφορα ἢ παράλογα.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν τὴ ζωή τους σὲ ἔκταση, εἶναι ἀνάξιοι νὰ νοιώσουν τὴν ὡραιότῆς ἐντατικῆς ζωῆς. Τρέμουν ἀπὸ φόβο ὅταν ἀναλογίζωνται ὅτι μιὰ μέρα θὰ πεθάνουν, καὶ θ' ἀποχωριστοῦν τὰ ὑλικὰ ἀγαθά τους.

Μὰ ὅσο μᾶς περιφρονοῦν αὐτοὶ καὶ δὲ μᾶς λογαριάζουν, ἄλλο τόσο τοὺς περιφρονοῦμε καὶ μεῖς.

Τί μᾶς νοιάζει μᾶς γιὰ τὶς μικρὲς ἀσήμαντες χαρές τους; Αὐτὲς περνοῦν γρήγορα καὶ δὲν ἀφίνουν τίποτα πίσω τους.

Ἡ δική μας χαρὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ καὶ πηγαίνει πολὺ μακρυά...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΜΑΗΣ

Νά, ἦρθ' ὁ μήνας μὲ τὰ λουλούδια,
Μὲ τὰ τραγούδια καὶ μὲ τ' ἀρώματα·
Ὁ μήνας π' ὅλους χαρὲς γεμίζει,
Σ' ὅλους ἐλπίδες γλυκὲς σκορπίζει·
Οἱ θάμνοι παίρνουν καινούργια χρώματα,
Πουλιὰ στὰ δέντρα ψάλλουν τραγούδια.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Γαλλ. Δημώδες)

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ'.

Τὰ παιδιὰ φτιάνουν χάρτινα λουλούδια ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα, ποὺ τὰ καρφώνουν σὲ γυρλάντες ἀπὸ μυρτιές. Οἱ μαμμάδες πηγαίνουν στὴν πόλη γιὰ ψώνια. Πόσα πράγματα χρειάζονται γιὰ μιὰ γιορτή! Ἡ ἡμέρα πλησιάζει. Φτάνει νὰ κάνῃ καλὸ καιρό, γιατὶ ὅλα σχεδὸν θὰ γίνουν στὸ περιβόλι.

Καὶ ξημερώνει τὸ Σάββατο μὲ ἥλιο λαμπρό. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, σταλίζουν μὲ τὶς γυρλάντες τὸ κιόσκι, ποὺ στὴν πρόσοψή του εἶναι γραμμένο κιόλα τ' ὄνομα τῆς Λούσης μὲ ὡρσῖα γαλάζια γράμματα. Ἡ μικρὴ πάει νὰ πετάξῃ ἀπ' τὸ καμάρι της. Φορεῖ ἄσπρο φουστάνι μὲ τριαντάφυλλιὰ - ζώνη καὶ ἕνα στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα, ποὺ κρύβει τὰ κομμένα της μαλλάκια (γιατὶ οἱ ὥραῖες της ἐκεῖνες μπούκλες κάηκαν καὶ θὰ περάσῃ καιρὸς ὥς νὰ ξαναγίνουν). Ὡστόσο τὸ προσωπάκι της δὲν παραμορφώθηκε, ὅπως εἶχαν φοβηθεῖ στὴν ἀρχή. Μόνο ἕνα-δυὸ σημάδια ἀπὸ τὰ καψίματα ἔχουν μείνει. Ἡ μικρούλα εἶναι χαριτωμένη ὅπως πρῶτα καὶ τὰ ἔξυπνα ματάκια της πετοῦν σπίθες.

Ὁ Πετράκης παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρο τὶς ἑτοιμασίες καὶ δίνει συμβουλὲς στὸ μπαμπὰ καὶ στὴ μαμμά, ποὺ κρεμοῦν στοὺς τοίχους τοῦ κιοσκιοῦ λουλούδια, φρούτα καὶ γλυκίσματα. Ὁ Τοτὸς ἑτοιμάζει τὴ σκοποβολή. Ὁ Γεῶργος γράφει τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου σὲ χαρτάκια διαφόρων χρωμάτων ποὺ τὰ τυλίγει ὅπως στὸ σχολεῖο τοὺς κλήρους. Ὁ θεῖος-Κωστῆς ἑτοιμάζει τὸ χῶλλ τοῦ σιτιοῦ γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ παράσταση. Τελοσπάντων ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Οἱ καλεσμένοι μποροῦν τώρα νὰ ἔρθουν.

Καὶ νά, ἦρθαν. Εἶν' ἕνα σωρὸ κοριτσάκια καὶ ἀγοράκια, ποὺ ἀνοίγουν τόσα τὰ μάτια τους μπροστὰ στὸ καταστόλιστο κιόσκι καὶ κοιτάζουν μὲ πόθο τὶς διάφορες λιχουδιές.

Ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ σκοποβολή. Καλύτερ' ἀπ' ὅλους ρίχνει μὲ τὸ ψεύτικο τουφεκάκι ὁ Τοτός. Βρίσκει τὸ στρογγυλὸ σημάδι.—τὸ **στόχο** καθὼς τὸ λένε—σχεδὸν καταμεσίς. Καὶ τοῦ δίνουν γιὰ βραβεῖο μιὰ τσοκολατένια καρδούλα.

—Ἀμ βέβαια, λέει ὁ Γεῶργος,ἀφοῦ γυμναζόταν ὁλόκληρη βδομάδα!

Τώρα μαζεύονται ὅλοι στὸ χῶλλ, ποὺ ἔχει γίνει σωστὸ κινηματοθέατρο, μὲ τὴν ὀθόνη του, τὰ καθίσματά του καὶ τὸ σκοτάδι του. Γιατὶ ἔχουν κλείσει ὅλες τὶς πόρτες—εἶναι ἡμέρα, βλέπετε—κι' ἔτσι δὲ μπαίνει φῶς ἀπὸ πουθενά. Μόνο ἡ «μαγικὴ λυχνία» εἶναι ἀναμμένη καὶ τὸ φῶς της, περνώντας ἀπὸ τὸ φακό, σχηματίζει πάνω στὴν ἄσπρη ὀθόνη ἕνα φωτεινὸ κύκλο. Κι' ἀρχίζει ἡ προβολὴ τῶν εἰκόνων. Ἄ, τί ἐπιτυχία! Ἔχουν ἀγοράσει ὡραῖες ταινίες ἀπὸ παιδικὸ κινηματογράφο καὶ τὰ παιδιὰ βλέπουν ἐκεῖ ζωντανὰ ὅλα τὰ παραμύθια ποὺ ξέρουν.Καὶ τὸν Παπουτσωμένο Γάτο, καὶ τὴ Σταχτοπούτα, καὶ τὸ Δράκο, καὶ τὸν Κοντορεβιθούλη. Φωνάζουν, γελοῦν, χειροκροτοῦν. Μεγάλη τελοσπάντων ἐπιτυχία.

—Ἡσυχία τώρα! φωνάζει ὁ θεῖος Κωστῆς. Θὰ βγάλουμε τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου.

Ἀνοίγουν τὶς πόρτες, γίνεται φῶς κι' ἡ κλήρωση ἀρχίζει. Κάθε παιδὶ ἔχει τὸν ἀριθμό του καὶ περιμένει μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία νὰ ἰδῇ τί θὰ κερδίσῃ. Τὸ μικρότερο παιδὶ βγάζει ἕναν-ἕναν τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἔχει γράψει ὁ Γεῶργος στὰ χαρτάκια καὶ εἶναι ὅλα μέσα σ' ἕνα κουτί.

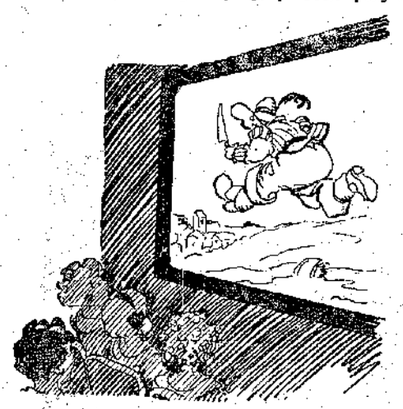

Πρῶτος βγαίνει ὁ ἀριθμὸς 20.

— Ποιὸς τὸν ἔχει; ρωτᾶ ὁ θεῖος Κωστῆς.

—Ἐγώ! φωνάζει δυνατὰ ἡ Λούση.

— Μπράβο, Λούση! κέρδισες τὸν πρῶτο ἀριθμό.

Τῆς δίνουν μιὰ ὡραία βεντάγια ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτὸ μὲ χρυσὲς πούλιες. Καὶ πῶς χαίρεται ἡ Λούση γιὰ τὥραῖο δῶρο ποὺ τῆς χάρισε ἡ τύχη...

Ἡ Παυλίνα ἔχει τὸν ἀριθμὸ 3 ποὺ κερδίζει μιὰ κούκλα. Χαίρεται κι' αὐτή, γιατὶ οἱ κούκλες τῆς ἀρέσουν πολύ. Ὁ Τοτὸς κερδίζει ἕνα πορτοφόλι, ὁ Γεῶργος ἕνα μικρούλι ὀργανέττο, ὁ Πετράκης ἕνα κουτὶ μὲ μπομπόνια—ποὺ αὐτὸ βέβαια προτιμοῦσε. Κάθε παιδὶ τελοσπάντων κερδίζει κάτι τι κι' εἶναι ὅλα εὐχαριστημένα.

Ὕστερα κάθουνται ἔξω, γύρωστὸ τραπέζι,τρῶνε μὲ ὄρεξη καὶ μὲ χαρὰ καὶ στὸ τέλος γίνεται ἔφοδος ἐναντίον τοῦ κιοσκιοῦ. Οἱ πιὸ ἰκανοὶ ξεκρεμοῦν τὰ καλύτερα γλυκίσματα, οἱ ἄλλοι ἀρκοῦνται σ' ὅσα μένουν· εἶναι ὅμως τόσο πολλά, ποὺ κανένας δὲν μένει παραπονεμένος.

Ἡ γιορτὴ τελειώνει μὲ χορό. Τὸ κοτιγιὸν ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία. Καὶ τὰ παιδιὰ φεύγουν καταγοητευμένα. Τὴ νύχτα, βλέπουν στὸν ὕπνο τους τὴ Σταχτοπούτα καὶ τὸ Δράκο. Ἡ Λούση ἔχει κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της τὴν ἄσπρη της βεντάγια. Κι' ὁ Πετράκης τὸ κουτί του μὲ τὰ μπομπόνια, ποὺ ἔχει ὑποσχεθεῖ στὸν ἑαυτό του— γιὰ πρώτη φορὰ — νὰ μὴν τὰ φάῃ ὅλα ἀμέσως.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Κάποιος ἔμπορος ἔφθασε, χειμωνιάτικο βράδυ, στὸ πανδοχεῖο ἑνὸς χωριοῦ. Ἡ τραπεζαρία ἦταν γεμάτη ἀπὸ ταξιδιῶτες, τόσο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ στὸ τζάκι. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε νὰ ζεσταθῇ, μεταχειρίστηκε τὸ ἀκόλουθο τέχνασμα.

Εἶπε στὸν ξενοδόχο δυνατά:

— Νὰ δώσετε γρήγορα μιὰ δωδεκάδα στρείδια στ' ἄλογό μου.

Ὁ ξενοδόχος, ἂν καὶ παραξενεύθηκε μὲ τὴ διαταγὴ αὐτή, βγῆκε γιὰ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ· μὰ καὶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι, περίεργοι νὰ ἰδοῦν ἓν' ἄλογο νὰ τρώῃ στρείδια, τὸν ἀκολούθησαν στὸ σταῦλο.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἔμπορός μας στρογγυλοκάθησε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ζεστατινόταν μ' ὅλη του τὴν ἄνεση.

— Κυριε, εἶπε ὁ ξενοδόχος, γυρνώντας ὕστερα ἀπὸ λίγο. Καλὰ τέλεγα ἐγώ· τ' ἄλογό σας δὲ θέλει στρείδια.

— Δὲν πειράζει, τὰ τρώω ἐγώ, ἀπάντησε γελώντας ὁ ἔμπορος, ποὺ εἶχε ἀξασφαλίσει πιὰ τὴν καλύτερη θέση.

(Μετάφραση) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΡΗΝΙΩΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἰντερμέτζο

ΕΙΚΟΝΑ Β'

Ἕνα δάσος φωτίζεται ἐλαφρὰ ἀπ' τὸ φεγγάρι. Κάτω ἀπ' ἕνα σκιερὸ δένδρο κοιμᾶται βαθειὰ ὁ Δημητρός. Δίπλα του τὸ δισάκι του κι' ὁ μπόγος. Δεξιὰ στὸ βάθος πολλὰ φῶτα τῆς πολιτείας, ἀριστερὰ στὸ βάθος λιγοστὰ φῶτα, τοῦ χωριοῦ. Ὁ Δημητρὸς κοιμᾶται... Σὲ λίγο ἔρχεται χορεύοντας ρυθμικὰ ἕνας χορὸς ἀπὸ μικρὰ ἀγγελούδια ντυμένα μ' ἀνάερα, γαλάζια ρόδινα καὶ λευκὰ φουστάνια. Ἀπὸ πίσω τους ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα, χλωμὴ κι' ὑποβλητική. Τ' ἀγγελούδια χορεύουν γύρω στὸ Δημητρὸ μὲ τοὺς ἦχους ἀπόκοσμης γλυκειᾶς μουσικῆς.

***Α' Ἀγγελούδι**, τραγουδεῖ:*

Ἀπ' τὰ γαλάζια μας βασίλεια
ἤρθαμε δῶθε βιαστικὰ
Μὲ φῶς στὰ μάτια, φῶς στὰ χείλια,
νὰ σὲ ξυπνήσουμε γλυκά.
Καὶ μέσ' στὸν ὕπνο σου τὸν πλάνο
ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ πάνω
Ποῦ ψιθυρίζει μυστικά:
Ἄντε, τρελλέ, γοργὰ σηκώσου
Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου.

***Ὅλα τ' Ἀγγελούδια μαζί**:*

Ἄντε, τρελλέ, γοργὰ σηκώσου
Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου!..

***Β' Ἀγγελούδι**:*

Σύγνεφο γι' ἅτι ἔχουμε πάρει
ποὺ στὰ γαλάζια ἀεροπατεῖ.
Καὶ γιὰ λυχνάρι τὸ φεγγάρι
νὰ μᾶς φωτίζει τὸ στρατί...
Ἄκου στὸν ὕπνο σου τὸν πλάνο
ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ πάνω
ποὺ μὲ λαχτάρα σοῦ μιλεῖ:
Ἄντε, τρελλέ, γοργὰ σηκώσου
καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου!..

***Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα**, σκύβοντας στὸν κοιμισμένο Δημητρό.*

Δικό μου βλαστάρι
Χαρὰ καὶ καμάρι
Γλυκειά μου ψυχή,
Ἂν ἄκουσες πέ μου
Στὸν ὕπνο σου, γιέ μου,
Κρυφὴ προσευχή...

Μέ πόνο νὰ κλαίῃ
Μὲ πόνο νὰ λέῃ
Τὸν ἴδιο σκοπό:
«Ποῦ πάει; Σὲ ποιὰ δίνη
Τῆς ζήσης ἀφήνες
Αὐτοὺς π' ἀγαπῶ;..».

***Τ' Ἀγγελούδια**:*

Ἄντε, τρελλέ! Γοργὰ σηκώσου
Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου...

Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα.

Μ' ἀκοῦς, μ' ἀκοῦς; καλὸ παιδί μου;
Μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς ἐρήμου
Ἀκοῦς τὴ δόλια μου καρδιά;...
Ἄχ, ἔλα, ξύπνα... θάρθῃ ἡ ἡμέρα...
Μ' ἀκοῦς;.. Μ' ἀκοῦς;..

***Δημητρός**, ψιθυριστὰ στὸν ὕπνο του:*

Σ' ἀκούω, πατέρα.

***Τ' Ἀγγελούδια**:*

Χαράζει ἡ ἡμέρα πίσω ἀπ' τὰ κλαδιά!

***Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα**:*

Πέσε μου, θὰ γυρίσῃς; ὑποφέρω...
Πέσε μου θὰ γυρίσῃς.

***Δημητρός**, στὸν ὕπνο του, ψιθυριστά:*

Δὲν τὸ ξέρω...

***Τ' Ἀγγελούδια**:*

Ἄκουσε τοῦ πατέρα σου τὴν προσταγή!..

***Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα**:*

Ἄχ, ἔλα ξύπνα! γύρνα! Ἐγὼ σὲ στέλλω
πάλι σ' ἐκεῖνους καὶ δὲν πᾶς;..

***Δημητρός**, πάντα στὸν ὕπνο του:*

Δὲ θέλω

***Τ' Ἀγγελούδια**:*

Καιρὸς νὰ φύγουμε, φωτάει πέρα ἡ γῆ...

(*Ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράζῃ*).

***Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα**:*

Ἄντε, παιδί, γοργὰ σηκώσου

***Τ' Ἀγγελούδια**:*

Καὶ γύρνα-γύρνα στὸ χωριό σου...

***Πατέρας**:*

Γύρνα σ' ἐκεῖνα π' ἀγαπῶ!..

(*Χάνονται*).

***Δημητρός**, ξυπνάει, τρίβει τὰ μάτια του, κοιτάει γύρω του ξαφνιασμένος.*— Τί ὄνειρο... τί παράξενο ὄνειρο... Ὁ πατέρας... Τ' ἀγγελούδια... (*ξανακάθεται καὶ κοιτάζει πρὸς τὸ μέρος τῆς πολιτείας· ψιθυριστά*). Καὶ τώρα; Ποῦ μὲ σπρώχνεις ριζικό;.. (*σηκώνεται, χτυπάει τὸ πόδι του*) Γιατί;.. Δὲν ἔχω ἐγὼ δικαίωμα στὴ ζωή;.. Νὰ τὴν πλάσω ἐγὼ ὅπως θέλω;.. «Γύρνα στὸ χωριό σου!». Ἔ, ὄχι!.. (*κοιτάζει πότε πρὸς τὸ μέρος τῆς πολιτείας πότε πρὸς τὸ χωριό του*). «Δημητρό!.. Δημητρό!..» πῶς μὲ κυνήγαγε ἡ φωνὴ τῆς Ρηνιώς... «Πρέπει νὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλαση!..». Ὁ Σπύρος. «Γύρνα σ' αὐτοὺς π' ἀγαπῶ». Ὁ πατέρας! Θέ μου!.. ὤ, θὰ τρελλαθῶ (*πιάνει τὸ κεφάλι του καὶ πέφτει μπρούμυτα στὰ χόρτα*).

Αὐλαία

ΕΙΚΟΝΑ Γ'.

(*Κάμαρα στὸ σπίτι τοῦ Δημητροῦ. Φτωχική, χωριάτικη. Στὸν τοῖχο κρεμασμένα ρόδια καὶ κυδώνια. Ροῦχα πεταμένα δῶ καὶ κεῖ. Κρεββάτι χαμηλό, στρωμένο μὲ κουρελοῦ... Δίπλα ἕνα στρῶμα, πάνω κοιμᾶται ἡ Ρηνιώ. Τραπέζι, μιὰ λάμπα πετρελαίου καίει ἀκόμα ἂν κι' ἔχει σχεδὸν ξημερώσει. Δίπλα στὸ τραπέζι εἶναι καθισμένη ἡ Μανιὰ κι' ἡ μητέρα. Εἶναι κι' οἱ δυὸ κλαμμένες, ἀποκαμωμένες*).

***Μητέρα**.* — Χαράζει... Τί νυχτιά!.. Πῶς πέρασε... σὰ βραχνᾶς μὲ πλακώνει ἀκόμα. (*πιάνει τὸ κεφάλι της*).

***Μανιά**.* — Ποιὸς θὰ τόλεγε ποτέ. Ὁ Δημητρός... ὁ Δημητρός, καλέ; Νὰ φύγῃ ἔτσι ἀναπάντεχα. Ποιὸς θὰ τόλεγε... Ἄτιμο ριζικό.

***Μητέρα**.*— Ἄντε, μητέρα, πλάγιασε λιγούλι. Θἀποθάνῃς. Βάρυναν τὰ βλέφαρά σου... Ἄντε...

***Μανιά**.* — Κι' ἐσύ;..

***Μητέρα**.* — Ἐγώ;.. θὰ τὸν καρτερῶ. Θὰ τὸν καρτερῶ πάντα... Πῶς μπόρεσε νὰ φύγῃ, ἔτσι δίχως ἕνα λόγο. Δίχως ἕνα χαιρετισμὸ στὴ μάννα του. Ὤ... Ἄντε, μάννα, γύρε, πλάγιασε... Κι' ἐγὼ μιὰ προσευχὴ θὰ κάνω ἀκόμα στὴν Παναγιὰ νὰ τὸν φωτίσῃ...

***Ρηνιώ**, στὸν ὕπνο της μὲ τρομαγμένη φωνή.* — Δημητρό... Δημητρό... Ποῦ μ' ἀφίνῃς... σκιάζομαι.

***Μανιά**.*— Τὸ δύστυχο... Ὤς καὶ στὸν ὕπνο της τὸν καλεῖ... Πῶς ἔκανε... μὲ τί λόγια μᾶς ἔμαθε τὸ φευγιό του. Παίνω, (*σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸ κρεβάτι, καθὼς σηκώνει τὸ μαξιλάρι γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέση του βάζει μιὰ φωνὴ*) Ρηνιώ! γιὰ τήρα! γράμμα!..

***Μητέρα**, πετάγεται, τρέχει κοντά της.*—Τί λὲς κλέ! Μᾶς ἔγραψε.Δός μου τὸ δῶ! (*τ' ἁρπάζει, τὸ κοιτάζει σὰ χαμένη κι' ὕστερα πέφτει στὸ κρεβάτι συντριμμένη*) λωλή!.. Στὴ σκοτισμάρα μου δὲ θυμήθηκα πῶς δὲ μπορῶ νὰ τὸ διαβάσω!..

(*Οἱ δυὸ γυναῖκες κοιτάζουν μὲ ἄπλειστα μάτια τὸ χαρτί, στριφογυρίζοντάς το, στὰ χέρια τους μὲ ἀγωνία*).

***Ρηνιώ**, πάντα στὸν ὕπνο της.*— Δημητρό, Δημητρό...

(*Ξημερώνει ἐντελῶς*).

***Μητέρα**.*—Ἔδωκε καὶ ξημέρωσε ὁ Θεὸς τὴ μέρα. Σβύσ' τὴ λάμπα... Τρέχω γὼ ἐδῶ νὰ στὸ γιὸ τῆς Σωτήραινας, νὰ τὸ διαβάσῃ...

***Μανιά**, σβύνει τὴ λάμπα.* — Δὲν μπορῶ νὰ καρτερέω,θὰ κρεπάρω· ἔρχουμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ κοντά... Παρ' τὸ μποξά σου, ἔχει ἀγιάζι, προυνὸ προυνό...

Ρίχνουν κι' οἱ δυὸ τοὺς μποξάδες τους, καὶ φεύγουν τρέχοντας σχεδόν. Ἡ σκηνὴ μένει γιὰ λίγο ἀδειανή,ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγεται ἡ σιγαλὴ φωνὴ τῆς Ρηνιώς ποὺ κράζει τὸ Δημητρό. Στριφογυρίζει ἀνήσυχη στὸ στρῶμα της.)

***Ρηνιώ**, ξυπνάει, σηκώνεται, κοιτάει γύρω της, μὲ θολωμένα μάτια.* —Μάννα, Δημητρό, (*δυνατότερα*) Δημητρό!.. Μὰ θέλω νὰ ξυπνήσω!.. μάννα καλέ! Ποῦ πήατε οὐλληνοί σας!.. (*Κοιτάζει πάλι γύρω της, στὸ τέλος κάνει μὲ τὸ χέρι μιὰ χειρονομία ἀδιαφορίας καὶ κάθεται μπροστὰ στὸ τραπέζι, κατάντικρυ, στὴν πόρτα*) Θἀρχινέψω νὰ μετράω τὶς τρίχες μου (*ρίχνει τὰ μαλλιά της μπρὸς στὰ μάτια της*) Θἀρχινέψω νὰ μετράω, ὥσπου νὰ πῶ 300 πρέπει νἄχουν ἐρθεῖ... Κι' ὁ Δημητρὸς μαζί... (*Μετράει τὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν της, πολλὲς τὶς ξεριζώνει ἄθελά της, καὶ μπήγει τὶς φωνὲς*) 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, οὔφ... ὄϊ!.. 23, 24, 25, 32, 33, 34, (*τραβάει μιὰ τούφα μαλλιά*) Νὰ δὰ πᾶς!.. Νὰ κι' ἐγώ! 300!.. 300! Ἄ σ' ἀρέσει!.. Δημητρός!.. Δημητρό, καλέ. Ἔλα καὶ σὲ θέλω!.. (*ἡ πόρτα ἀνοίγει διισταχτικά. Προβάλλει ὁ Δημητρός. Ρίχνει κλεφτὲς ματιὲς γύρω του*).

***Δημητρός**.*—Ποῦναι τες;.. Ἄ... (*σιγαλὰ*) Ρηνιώ, Ρηνιώ, γάμα!..

(*Ἡ Ρηνιὼ τὸν κοιτάζει σὰν χαμένη. Σηκώνεται. Ρίχνει τὰ μαλλιά της πίσω, γιὰ νὰ βλέπῃ καλύτερα. Ἁπλώνει τὰ χέρια, σὰν σὲ ὀπτασία. Παραπατάει. Θέλει, νὰ μιλήσῃ μὰ δὲν βγαίνει ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα της. Μιὰ φανερὴ ἀγωνία ζωγραφίζεται στὴ μορφή της. Ὁ Δημητρὸς τὴν κοιτάζει κι' αὐτὸς μὲ συγκίνηση. Νοιώθει πῶς μιὰ ἀναστάτωση γίνεται στὴν ψυχή της καὶ στὸ νοῦ Τὴν πιάνει ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν κοιτάζει στὰ μάτια, ὅρα πολλή.*)

***Δημητρός**, μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει.* —Ρηνιώ! Μίλησε μου! Τὸ θέλω... Εἶμαι ἐγώ, ὁ Δημητρός!..

(*Ἡ Ρηνιὼ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του καὶ κλαίει μὲ λυγμούς. Ὁ Δημητρὸς τῆς σηκώνει τὸ κεφάλι, τῆς σκουπίζει τὰ μάτια, κοιτάζει τὴν ἀλλαγμένη ὄψη της, δακρυσμένος.*)

***Ρηνιώ**, μὲ καινούργια καθάρια, φωνή.*—Ἤρθες, Δημητρό;..Δὲ μᾶς ἄφηκες γιὰ πάντα;.. Ὤ νἄξερες τί τρομάρα πέρασα, τί ζαλάδα...

***Δημητρός**, μὴν πιστεύοντας ἀκόμα πῶς τὸ λογικὸ τῆς ἀδελφῆς του ξαναγύρισε)* Ρηνιώ! Μίλησέ μου!.. Μίλησέ μου!..

***Ρηνιώ**.*— Εἶμαι τόσο κουρασμένη, τόσο κουρασμένη... σὰν τῶρα μόλις νὰ γεννήθηκα. Μὰ εἶναι ἀλήθεια, Δημητρό... ἦρθες; (*τοῦ ψαχουλεύει τὰ ροῦχα, τοῦ πιάνει τὰ μαλλιὰ τὸ πρόσωπο...*) Εἶσαι σύ; Πές μου, πές μου λοιπόν... Εἶσαι σύ, ἐσύ, ὁ Δημητρός;

Δημητρός.— Μὰ ναί, Ρηνιώ, ναί. Μὰ ἔλα, μίλησέ μου, μίλησέ μου, Ρηνιώ...

Ρηνιώ, *τρίβει τὸ μέτωπό της, σὰν γιὰ νὰ ξαστερώση τὶς σκέψεις της.*— Δημητρό!.. Ξύπνησα! Ξύπνησα!.. Μ' ἀκοῦς;.. (*Πέφτει πάλι στὸν ὦμο του καὶ σιγοκλαίει. Σὲ λίγο σηκώνει τὸ κεφάλι. Ἡ ὄψη της λάμπει, κοιτάζει ὁλόγυρά της*). Ξύπνησα!.. Νά, τώρα μόλις νιώθω πάλι πῶς ζῶ... Πῶς εἶμαι ἐγώ, πῶς εἶσαι σύ... ποὺ μᾶς εἴχες φύγει. Νά, τὰ πράμματά μας. Τὸ τραπέζι μας, τὸ κρεβάτι μας, τὸ στρῶμα, τὰ ρόδια, οὔλα. Μὰ ποῦναι ἡ Μανιά, Δημητρό, ποῦν' ἡ μητέρα; Δημητρό! Σκέφτομαι... τὸ νιώθεις αὐτό, τὸ καταλαβαίνεις;.. Σκέφτομαι... (*χτυπάει τὸ μέτωπό της*) κάτι ἔχει τώρα ἐδῶ πὰ νάς! Νιώθω... αἰστάνουμαι... πονῶ, χαίρουμαι, πόσο χαίρουμαι... Δημητρό! Δημητρό! Ζωντάνεψα ἐγώ!..

Δημητρός, *κλαίγοντας.*— Μίλησέ μου, Ρηνιώ. Μίλησέ μου...

Ρηνιώ.—Ποῦ εἶμουνα τόσον καιρό; τί γίνηκε; τί γίνηκα; Ἄχ, νιώθω, νιώθω καλά, εἶμουνα... Μὰ τώρα, τώρα, (*γονατίζει, κάνει τὸ σταυρό της*) Παναγιά μου, ποὺ μ' ἐλέησες, σ' εὐχαριστῶ.

Δημητρός, *τὴ σηκώνει, τὴν καθίζει δίπλα του στὸ κρεβάτι.*—Πές μου, πές μου, Ρηνιώ. Μίλα μου. Μίλησέ μου. Μὲ νιώθεις; Τί νιώθεις;..

Ρηνιώ.— Νιώθω, νιώθω, μιὰ ξαστεράδα καὶ μιὰ ζαλάδα ἀντάμα... Μιὰ χαρὰ πνιχτὴ σὰν νάναι λύπη. Τόσο βαριὰ μοῦ πλακώνει τὰ φυλλοκάρδια μου. Νιώθω, ἄχ, ἄφησέ με. Εἶμαι τόσο κουρασμένη. Δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ. Φοβᾶμαι. Εἶμαι κουρασμένη σὰ νάτρεχα ὧρες μέσ' στὸ δάσος. Ὅπως τὴ νύχτα στὰ ὀνείρατά μου. Ξέρεις τί ἔγλεπα ἀπόψες στὸν ὕπνο μου; Ἔβλεπα ἕνα δάσος. Κι' ἦταν νυχτιὰ βαθειὰ καὶ σκότεινη, καὶ σιγαλιά. Καὶ σὺ κοιμόσανε. Κι' ἐγὼ σὲ ἔκραζα «Δημητρό, Δημητρό...» Καὶ ξάφνου γίνηκε φῶς, πολὺ φῶς, πάρα πολὺ φῶς... Καὶ μπρόβαλε ὁ πατέρας, πὲς φάντασμα, πὲς ζωντανός... κι' ἔσκυψε πάνω σου καὶ σοῦπε: «γύργα σ' αὐτοὺς π' ἀγαπῶ...».

Δημητρός.— Ρηνιώ, καὶ σύ! Πατέρα, ὦ! (*ἀγκαλιάζονται δίχως νὰ μιλοῦν*).

(*Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνουν ἡ Μανιὰ μὲ τὴ μητέρα. Δὲ βλέπουν ἀμέσως τὰ παιδιά, ἡ μητέρα κρατάει τὸ γράμμα καὶ κλαίει*).

Μητέρα.—Δὲ θὰ ματάρθῃ πιά...

Μανιά.—Θὰ ματάρθῃ. Δὲν μπορεῖ. Θὰ τὄρθῃ ὁ νοῦς, θὰ μᾶς συλλογιστῇ.

(*Ξάφνου βλέπουν τὸ Δημητρό*).

Κι' οἱ δυὸ μαζί, *μὲ μιὰ κραυγή.*—Παιδί μου Δημητρό!

(*Ἀγκαλιάζονται, φιλιοῦνται. Στὴν πρώτη συγκίνηση δὲν προσέχουν τὴ Ρηνιώ,*)

Μητέρα, *καθὼς τὸν κρατάει σφιχτά, στὸ Δημητρό.*—Ματάρθες, παιδάκι μου, δὲ σὲ γνοιάζει ποὺ θὰ θαφτῆς ἐδῶ σὰ ζωντανός; Ματάρθες;

Δημητρός, *ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του.*—Ναί, μητέρα, ἤρθα πάλι, μὰ ἔχει μοναχός μου. Κοιτάξτε!.. (*Πέρνει τὴ Ρηνιὼ ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴ δείχνει στὶς δυὸ γυναῖκες*). Κοιτάξτε! Τὸ Ρηνιώ μας, ἀναστήθηκε!..

Μανιὰ *καὶ* ***Μητέρα,*** *δίχως νὰ νιώθουν.*— Τὸ Ρηνιώ;.. τί; (*Μὰ ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κοπέλλας νιώθουν πῶς κάτι ἄλλαζε μέσα της, τὴ σκουντοῦν ἀπ' τὸν ὦμο κι' οἱ δυό*). Ἔ;.. ἔ;..

Ρηνιώ. Ναί! (*δείχνει τὸ μέτωπό της*) Εἶμ' ἐγώ! Κι' ὁ Δημητρός, νάτος, δὲ θὰ ματαφύγει, θἄχῃ καὶ μένα συντροφιά!..

(*Ἀγκαλιάζονται, φιλιοῦνται, ἡ αὐλαία πέφτει γοργά.*)

ΛΙΔΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πῶς σᾶς φαίνουμαι μὲ τὰ καινούργια μου ροῦχα;

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πρέπει νὰ διευθύνῃ τὸ νοικοκυριό, ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ μαθαίνῃ κιόλας πῶς νὰ μπορῶ νὰ τὸ διευθύνω μονάχη μου ἀργότερα, ὅταν θὰ γίνω πιὸ μεγάλη. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πρέπει νὰ κάθεται στὴν καλύτερη θέση στὸ τραπέζι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ὥρα τοῦ τσαγιοῦ. Θὰ πρέπει νὰ δίνῃ τὶς διάφορες διαταγὲς στὴν ὑπηρεσία, γιατὶ ἐκτὸς ποὺ ἐγὼ δὲν θὰ ἤξερα τί διαταγὲς νὰ τοὺς δώσω, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι δὲ θὰ μὲ ἄκουγαν, ὅπως ἀκοῦν ἕνα μεγάλον ἄνθρωπο. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ διορθωθῶ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μου, κάνοντάς μου τὴν παρατήρηση ὅταν λέω κάτι ποὺ δὲν πρέπει ἢ ὅταν κάνω κάτι ἄσχημο. Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃ πῶς νὰποκτήσω καλοὺς τρόπους καὶ πῶς νὰ φέρουμαι στὸν κόσμο γιὰ νὰ γίνω μιὰ κυρία, μιὰ σωστὴ κυρία σὰν τὴ μὶς Μάργκαρετ.

— Ποιὰ εἶναι ἡ μὶς Μάργκαρετ; ρώτησε ἡ κυρία Κίνσεϋ.

— Εἶναι ἡ μὶς Βὰν-Κούρτ. Αὐτὴ ἀνακάλυψε ποιὰ ἤμουνα. Ἂν δὲν ἦταν ἡ μὶς Μάργκαρετ, θὰ ἔμενα πάντοτε ὑπηρέτρια στῆς κυρίας Βὰν-Κούρτ. Κι' ὡστόσο ἐγὼ τὴν εἶχα καταβρέξει... Δηλαδὴ ὄχι ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Τζάκ... Κι' ἦταν τόσο ὄμορφη ἡ ὀμπρέλλα της!.. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ μπόρεσα νὰ τῆς ἀγοράσω μιὰ καινούργια...

Ἡ κυρία Κίνσεϋ κοίταζε τὴν Μπέττυ δίχως νὰ καταλαβαίνῃ τίποτε: Ὁ Τζάκ—ἡ ὀμπρέλλα—τὸ κατάβρεγμα». Μήπως ἡ μικρὴ αὐτὴ ἦταν τρελλή;..

Εὐτυχῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ἡ μὶς Μάργκαρετ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κ. Μόρρις.

—Ἡ μικρή μου φίλη σᾶς συστήθηκε μονάχη της, εἶπε στὴν κυρία Κίνσεϋ. Πῶς βρίσκετε τὴν πρότασή της; Δεχόσαστε νὰ γίνετε «γιαγιά» της;

— Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση! καὶ θὰ εἶμαι γιὰ τὴν μικρούλα σας μιὰ γιαγιὰ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ φιλόστοργη καὶ πιὸ προσεκτική, εἶπε ἡ κυρία

Κίνσεϋ χαϊδεύοντας τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι τῆς Μπέττυ.

Ἀφοῦ ὁ κύριος Μόρρις καὶ ἡ μὶς Μάργκαρετ συζήτησαν ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὴν κυρία Κίνσεϋ, βεβαιώθηκαν μὲ μεγάλη τους εὐχαρίστηση ὅτι ὅσα τοὺς εἶχε εἰπεῖ ἡ κυρία Σάνδερσον γιὰ τὴν συμπαθητικὴ οἰκονόμο, ἦταν ἀληθέστατα. Εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕναν ἄνθρωπο ἀπολύτως τίμιο καὶ σοβαρὸ καὶ ἀξιόπιστο. Ἂν ἡ Μπέττυ δὲν ἔβρισκε μιὰ ἀληθινὴ γιαγιά, θὰ εἶχε τουλάχιστο κοντά της ἕνα πρόσωπο ἀφοσιωμένο ποὺ θὰ ἐκτελοῦσε μ' εὐσυνειδησία ὅλα τὰ καθήκοντα μιᾶς ἀληθινῆς γιαγιᾶς, θὰ διεύθυνε τὸ νοικοκυριό, θὰ ἐπιτηροῦσε τὴ μόρφωσή της, θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν ἀνατροφή της καὶ θὰ μποροῦσε ὁπωσδήποτε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν οἰκογένεια ποὺ ὁ θάνατος εἶχε στερήσει τὴ μικρὴ ὀρφανή.

Ἡ κυρία Κίνσεϋ καὶ ὁ κύριος Μόρρις κανόνιζαν τοὺς τελευταίους ὅρους, ὅταν κάποια κίνηση ἔγινε μέσ' στὸ σαλόνι. Μιὰ κυρία πλησίασε στὸ πιάνο κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τραγουδήσῃ.

Ἡ Μπέττυ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, κι' ἀπὸ μουσικὴ δὲν καταλάβαινε τίποτε. Μολαταῦτα οἱ τρυφερὲς νότες τῆς μελωδίας συγκίνησαν ὡς τὰ κατάβαθα τὴν ἁπλοϊκὴ παιδικὴ ψυχή της, κι' ὅταν τὸ τραγούδι τελείωσε, τὸ κοριτσάκι σήκωσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ μάτια του πλημμυρισμένη ἀπὸ δάκρυα.

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί ἔπαθα, εἶπε βλέποντας τὰ μάτια τοῦ Ριχάρδου καρφωμένα ἐπάνω της μὲ σαρκαστικὴ ἔκφραση, ὅπως τῆς φάνηκε τουλάχιστο. Δὲν εἶμαι καθόλου λυπημένη κι' ὅμως δίχως νὰ τὸ θέλω κλαίω.

Ἡ Μάργκαρετ φάνηκε ὅτι καταλάβαινε τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τῆς Μπέττυ, γιατὶ τῆς χαμογέλασε τρυφερά.

—Ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος σου νὰπολαμβάνῃς τὴ μουσική, παπαγαλάκι, εἶπε ὁ Ριχάρδος μὲ τὸ μισοσοβαρὸ καὶ μισοαστεῖο τόνο ποὺ ἔπαιρνε πάντοτε ὅταν μιλοῦσε στὴ Μπέττυ, τότε θὰ σὲ πάω αὔριο νὰ ἰδῇς μιὰ ὀπερέττα κι' ἐκεῖ θὰ μπορέσῃς πιὰ νὰ κλάψῃς μὲ τὴν καρδιά σου. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη δίχως νὰ ἔχῃς πάει μιὰ φορὰ τουλάχιστο στὸ θέατρο. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπεις, μητέρα, νὰ τὴν πάρω αὔριο μαζί μου; ρώτησε γυρίζοντας πρὸς τὴν κυρία Βὰν-Κούρτ.

— Ναί, εἶπε ἐκείνη, μὰ μὲ τὸν ὅρο νὰ μὴν τὴν πειράζῃς.

— Καὶ τί θὰ γινόταν τὸ παπαγαλάκι, ἂν δὲν τὴν πείραζα λίγο; Τί λές, παπαγαλάκι; Σ' ἀρέσει νὰ σὲ πειράζω;

Ἡ Μπέττυ ἀπάντησε μ' ἕνα μειδίαμα ποὺ ὁ Ριχάρδος τὸ ἑρμήνευσε σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του.

—Ὥστε λοιπόν, θέλεις, ἐξακολούθησε γαστειευθῇ μαζί της, τὸ ἔργο ἦταν ἐξαιρετικὰ διασκεδαστικὸ καὶ ἡ μουσικὴ πολὺ εὔθυμη, κι' ἔτσι ἡ μικρὴ φιλόμουση δὲν ἔννοιωσε οὔτε ἕνα δάκρυ νὰ ὑγραίνῃ τὸ μάτι της. Διασκέδασε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ μὲ τὰ ἀστεῖα καὶ τὰ καμώματα τῶν Γιαπωνέζων, ποὺ ἔπαιζαν τοὺς κυρίους ρόλους, καὶ μὲ τὰ τραγουδάκια τους.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχαν τελειώσει καὶ τὰ τελευταῖα φώνια καὶ δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ γυρίσουν στὸ Γκρήνμπροου. Ὡστόσο ὁ Ριχάρδος δὲν θέλησε νὰ φύγουν προτοῦ νὰ δείξῃ στὴν κηδεμονευομένη του μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τῆς Νέας Ὑόρκης: Τὸν ***Ζωολογικὸ Κῆπο,*** ὅπου ἡ Μπέττυ θαύμασε ἕνα πλῆθος ἐξωτικὰ ζῶα καὶ θηρία ποὺ οὔτε σὲ εἰκόνες δὲν εἶχε ἰδεῖ καλὰ-καλὰ ἴσαμε τότε. Τὸ ***Μουσεῖον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας,*** ὅπου εἶδε ἕνα πλῆθος βαλσαμωμένα ζῶα, πουλιὰ καὶ ψάρια ἀκόμη, ὄχι μόνο ἐξωτικὰ ἀλλὰ καὶ ἐξαφανισμένα πιὰ ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ ***Κεντρικὸ Πάρκο,*** ὅπου τὰ σιντριβάνια, οἱ καταρράκτες, οἱ κατάφυτες πρασιές, τὰ μεγαλοπρεπέστατα δένδρα του τὴν γοήτευσαν· καὶ τέλος τὸ λιμάνι, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ἀσφαλέστερα λιμάνια τοῦ κόσμου, ὅπου ἔρχονται κι' ἀράζουν πλοῖα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς, φέρνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη κάθε τι ποὺ παράγει ἡ οἰκουμένη.

Ὡστόσο ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια θεάματα δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὴ Μπέττυ στὴ Νέα Ὑόρκη περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες. Βιαζόταν νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ στὸ καινούργιο της τὸ σπίτι, ποὺ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της εἶχε παραδοθεῖ στοὺς χτίστες καὶ στοὺς μαραγκούς, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμο νὰ δεχθῇ τὰ ἔπιπλα μόλις ἔφθαναν. Ὁ κύριος Μόρρις, ποὺ ἔπρεπε σὲ δυὸ μῆνες νὰ βρίσκεται στὴν Αὐστραλία, ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ περάσῃ μιὰ βδομάδα ἀκόμη στὸ Γκρήμπροου, μαζὶ μὲ τὴ «μικρή του πελάτισσα», θέλοντας πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του νὰ τὰ ἰδῇ ὅλα κανονισμένα καὶ τακτοποιημένα. Ἡ Μπέττυ δὲν μποροῦσε ὡστόσο νὰ μὴν αἰσθανθῇ κάποια λύπη μὲ τὴ σκέψη ὅτι θὰ ἀποχωριζόταν τὸν καλό της φίλο καὶ προστάτη, μβλο ποὺ ἀπὸ μέσα της εὐφραινόταν ποὺ δὲν θὰ ἔφευγε μαζί του, ὅπως τῆς εἶχε προτείνει, ἀλλὰ

«Ὁ νέος βρισκόταν καθισμένος στὴν κορυφὴ μιᾶς ξύλινης σκάλας...»

θλ ἔμενε στὸν τόπο της καὶ θὰ κατοικοῦσε στὸ δικό της σπίτι, ὅπως ἦταν τὸνειρό της.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Ἀγάπητοί μου,

Α διαβάσατε ἴσως στὶς ἐφημερίδες πὼς ἔγιναν ἀνασκαφὲς ποὺ ἔφεραν στὸ φῶς τὴν ἀρχαία Ἀκαδημία. Νὰ μιὰ εἴδηση ποὺ συγκινεῖ ὄχι μόνο τοὺς Ἀθηναίους, ὄχι μόνο τοὺς Ἕλληνες, ἀλλὰ ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο. Ἡ ἀνακάλυψη τῆς ἀρχαίας Ἀκαδημίας πλουτίζει τὴν πόλη μας μ' ἕν' ἀκόμα παγκόσμιο προσκύνημα. Οἱ ξένοι, ποὺ ἔρχονται στὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ βλέπουν τὴν Ἀκρόπολη, τὸν Παρθενῶνα, τὴν Πνύκα, τὸ Διονυσιακὸ Θέατρο, θὰ ἐπισκέπτουνται στὸ ἑξῆς μὲ τὴν ἴδια συγκίνηση, μὲ τὴν ἴδια λατρεία, τὸν ἱερὸ κι' ἔνδοξο τόπο ὅπου μιὰ φορὰ ἐδίδασκε ὁ Πλάτων. Μαθητὴς κι' ἀπόστολος τοῦ Σωκράτη, ὁ φιλόσοφος αὐτὸς εἶναι καθαυτὸ ὁ θεμελιωτὴς τῆς φιλοσοφίας. Ἀπὸ τὴ γωνιὰ αὐτὴ ὅπου ἐδίδασκε τὴ νεολαία τοῦ καιροῦ του, βγῆκε, καθὼς λέει ἕνας μεγάλος ἱστορικός, «φῶς ποὺ ἐφώτισε τὸν κόσμο».

Καὶ τὴ γωνιὰ αὐτὴ τῶν Ἀθηνῶν, σκεπασμένη τόσους αἰῶνες ἀπ' τὰ χώματα ποὺ εἶχαν σχηματίσει ἀπάνω της βουνά, κι' ἀπὸ τὰ σπίτια ποὺ εἶχαν θεμελιωθεῖ σ' αὐτὰ τὰ χώματα, τὴ βλέπουμε σήμερα νὰ φωτίζεται καὶ πάλι ἀπ' τὸν ἀττικὸ ἥλιο. Εἶναι τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου Γυμνασίου — γυμναστηρίου θὰ λέγαμε σήμερα — ὅπου γυμναζόταν ἡ νεολαία καὶ συγχρόνως ἄκουγε τοὺς φιλοσόφους ποὺ πήγαιναν νὰ τὴ βροῦν ἐκεῖ καὶ νὰ τὴ διδάξουν. Τρία ἦταν τὰ μεγάλα Γυμνάσια, ἐκεῖνο τὸν καιρό, στὰς Ἀθήνας: τὸ Κυνόσαργες, τὸ Λύκειο κι' ἡ Ἀκαδημία. Τὰ δυὸ πρῶτα ἔχουν ἀνακαλυφθεῖ. Τὸ τρίτο, τὸ ἐνδοξότερο, ἔμενε ὡς προχτὲς θαμμένο. Μόνο τὴ θέση του γνωρίζαμε, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἀπάνω κάτω: Ἄλλοι ἀρχαιολόγοι ἔλεγαν πὼς ἦταν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Κολωνοῦ — τοῦ περίφημου Κολωνοῦ, ποὺ τὸν ἀποθανάτισε ὁ Σοφοκλῆς—κι' ἄλλοι ἀπ' τὸ ἄλλο. Ἕνας ἀρχαιολάτρης — ὄχι ἀρχαιολόγος — σκέφθηκε νὰ τὴν ἐξακριβώσῃ. Καὶ ὁδηγούμενος ἀπὸ μαρτυρίες ἀρχαίων συγγραφέων, τὸ κατόρθωσε.

Κατὰ τοὺς συγγραφεῖς αὐτούς, ἕνας μεγάλος καὶ ὡραῖος δρόμος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν,—δρόμος «πομπικὸς» ὅπου γινόταν κι' ἡ λαμπαδηφορία τῶν Παναθηναίων,—ἄρχιζε ἀπὸ τὸ Δίπυλο τοῦ Κεραμικοῦ καὶ τελείωνε στὴν Ἀκαδημία. Ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ δρόμου, στὸ Δίπυλο, φαίνεται καὶ σήμερα. Ἡ συνέχειά του ὅμως χάνεται σκεπασμένη. Κανένας λοιπὸν δὲν ἤξερε ποιὰ διεύθυνση ἀκολουθοῦσε ὁ πομπικὸς δρόμος γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν Ἀκαδημία. Τὸ μόνο γνωστὸ ἦταν πὼς ἀπὸ τὸ Δίπυλο ὡς ἐκεῖ, τὸ μῆκος του ἦταν ἑξακόσια στάδια. Γιὰ νὰ βρῇ λοιπὸν τὴ θέση ποὺ ἤθελε, ὁ κ. Ἀριστόφρων—ἔτσι ὀνομάζεται ὁ πλούσιος ἀρχαιολάτρης, ἄλλοτε μηχανικός, ποὺ μὲ μελέτη καὶ μ' ἔξοδά του πραγματοποίησε τὸ μεγάλο του ὄνειρο, — δυὸ πράγματα εἶχε νὰ κάμῃ: πρῶτο, νὰ ἐξακριβώσῃ τὴ διεύθυνση τοῦ δρόμου καὶ δεύτερο, πάνω σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνση, νὰ σταθῇ σὲ ἀπόσταση ἑξακοσίων σταδίων ἀπὸ τὸ Δίπυλο.

Τὸ πρῶτο τὸ πέτυχε μὲ τὴ σκαπάνη. Ἔσκαψε δηλαδὴ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὲ διάφορα κι' ἀπομακρυσμένα τόνα ἀπὸ τάλλο σημεῖο, καὶ βρῆκε τὴ συνέχεια τοῦ δρόμου—πλακόστρωτο, μὲ τάφους δεξιὰ κι' ἀριστερά, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἄφινε ἀμφιβολία, γιατὶ ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς, πὼς στὸν πομπικὸ δρόμο θαβόνταν κι' ἐπίσημοι Ἀθηναῖοι. Τὸ δεύτερο τὸ πέτυχε μὲ τὴν κορδέλλα. Ξέροντας πιὰ τὴ διεύθυνση, μέτρησε τὴν ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Δίπυλο, καὶ στὰ ἑξακόσια στάδια, — ἐκεῖ κοντὰ στὴ συνοικία τοῦ Ἁγίου Τρύφωνα — στάθηκε κι' εἶπε μὲ βεβαιότητα: «Κάπου ἐδῶ εἶναι ἡ Ἀκαδημία!» Ἄρχισε τότε νὰ γκορᾶζῃ σπίτια, νὰ γκρεμίζῃ καὶ νὰ σκάβῃ. Καὶ βρῆκε... ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε: τὰ ἐρείπια ἑνὸς Γυμνασίου:

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ στῆλες ποὺ κρατοῦσαν τὸ ὑπόστεγο—τὶς βάσεις τους, ἐννοεῖται, καὶ μερικὰ κιονόκρανα — μιὰ μεγάλη δεξαμενή, ἕνα μεγάλο πλακόστρωτο πλάτωμα, διάφορα δωμάτια κι' ὁλόγυρα τεῖχος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς εἶναι τὸ περίφημο Γυμνάσιο ὅπου ἐδίδασκε ὁ Πλάτων. Ὀνομαζόταν Ἀκαδημία, γιατὶ βρισκόταν δίπλα ἢ μέσα στὸ ἄλσος τοῦ Ἀκαδήμου, ἑνὸς ἀρχαίου ἥρωα. Ποιὸς θὰ τοῦλεγε, ἀλήθεια, πὼς θὰδίνε τὄνομά του σ' ὅλα τἀνώτερα ἐπιστημονικά, φιλοσοφικά, λογοτεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἱδρύματα τοῦ κόσμου ὅλου! Μὰ ἔτυχε, βλέπετε, στὸ Γυμνάσιο αὐτό, ποὺ ἀπ' τὄνομά του λεγόταν Ἀκαδημία, νὰ διδάσκῃ ἕνας Πλάτων Κι' αὐτὸς ἐδόξασε τὄνομα ποὺ ποὺ τὸ πῆραν κατόπι τόσες Σχολές, καὶ τόσα Σωματεῖα σοφῶν. Ἀλλὰ στὸ Γυμνάσιο τῆς Ἀκαδημίας μόνο στὴν ἀρχὴ ἐδίδασκε ὁ Πλάτων. Ἀργότερα, ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὴ Σικελία πλούσιος, ἔκτισε μέσα στὸ ἴδιο ἄλσος σπίτι καὶ διδακτήριο δικά του. Ἐκεῖ ἔζησε ὡς τὸ θάνατό του. Κι' ἐπειδὴ οἱ ἀνασκαφὲς ἐξακολουθοῦν, καθόλου ἀπίθανο νὰ βρεθοῦν κι' αὐτὰ τὰ κτίρια τοῦ Πλάτωνος, ἴσως μάλιστα κι' ὁ τάφος του.

Ἡ τιμὴ τῆς ἀνακάλυψης ἀνήκει στὸν κ. Ἀριστόφρονα, ποὺ εἶχε τὴν πρωτοβουλία κι' ἐξόδεψε τρία ὡς τώρα ἑκατομμύρια γι' αὐτὲς τὶς ἀνασκαφές. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ποὺ υἱοθέτησε τὸ σχέδιό του καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἠθική της συνδρομὴ γιὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Στὴν ἀρχή, οἱ ἀρχαιολόγοι, ποὺ εἶναι σήμερα τόσο ἐνθουσιασμένοι, ἦταν ἐπιφυλακτικοί. Ἐνόμιζαν πὼς χρειάζονταν, ὄχι μόνο πολλὰ ἑκατομμύρια, ἀλλὰ κι' ἔκτακτη τύχη γιὰ νὰ βρεθῇ ἡ ἀρχαία Ἀκαδημία. Ἡ τύχη ὅμως εἶναι πάντα μὲ τὸ μέρος τῶν τολμηρῶν. Καὶ γιὰ νἄχῃ μεγάλη τόλμη, ὁ κ. Ἀριστόφρων εἶχε καὶ μεγάλη τύχη. Τὄνομά του δέθηκε γιὰ πάντα μὲ τὴν ἱστορία καὶ μὲ τὴ δόξα τῶν Ἀθηνῶν: εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρῆκε τὴν Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος καὶ πρόσθεσε στὴν κλεινὴ πόλη ἕν' ἀκόμα προσκύνημα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ὁ ψαρὰς αὐτὸς φωνάζει τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ φέρῃ φαΐ. Τὴ βλέπετε πουθενά;

Μαγνήτης

ΣΕΑΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΓΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΡΑ

Ὤ, θλίψη μου, ἀπόψε μὴ μοῦ ψάλλῃς [θλιβερὰ
Τραγούδια... κοίταξε! χαρὰ Θεοῦ [στὴν πλάση
Μὴν κλάψῃς γιὰ ροδόνειρα καὶ πρό- [σωπα νεκρά,
Γι' ἀβρὲς ἐλπίδες ποὺ ἡ ψυχὴ γιὰ πάν- [τα ἔχει χάσει.

Κοίταξε τί φωτοχαρά... Χαμόγελα [στὰ οὐράνια!
Κοίτα ἀπέραντους γιαλούς, πόντους [γαληνεμένους,
Δέντρα, κροσσάτες φυλλωσιές, κάμπους [πρασινισμένους,
Ἀνθούς, κρίνους, χρυσάνθεμα, παν- [σέδες καὶ γεράνια.

Κοίτα τ' ἀηδόνια τὰ τρελλὰ φαιδρὰ [νὰ λὲν τραγούδια
Παιδάκια ροδομάγουλα νὰ τρέχουν [στὰ λειβάδια,
Πολύχρωμα, ἀφρόντιστα πετᾶνε πε- [ταλούδια,
Τὴ βοσκοπούλα ὁλόχαρη νὰ βόσκῃ τὰ [κοπάδια.

Ἡ θλίψη ἐδῶ δὲ στέκεται... Χαμο- [γελᾶ ἡ καρδιά μου,
Μὲ πλημμυρίζει ἀπέραντη χαρὰ πρόν' [ξεχασμένη
Μακρυὰ τὸ κλάψιμα... Σήμερα, βασί- [λισσα, κυρά μου
Εἶν' ἡ Χαρά... Τὴν ἔφερες, ὦ ἄνοιξη [ἀνθισμένη!

Ραγισμένη Λύρα

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Καρουσάδες. Εἶναι τὸ βορεινότερο χωριὸ τῆς μαγεμένης Κέρκυρας· τ' ὄνομα τὸ πῆρε ἀπ' τὴν παλιὰ Βενετσιάνικη ἀρχοντικὴ οἰκογένεια ποὺ πρωτόρθε κι' ἔχτισε τὸ δυνατό της Σαγράδο στὸ μέρος αὐτό.

Τὰ μικρὰ κάτασπρα σπιτάκια μὲ τὰ χαρούμενα ἀνθοσπαρμένα περβόλια, τὴ χαμηλὴ ξωκέλα καὶ τὴ σκιερὴ κληματαριά τους, εἶναι στὴν ἀράδα ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ μοναδικοῦ δρόμου τοῦ χωριοῦ. Πίσω ἀπ' αὐτὰ στέκονται ντροπαλὰ μὲ τοὺς παλιοὺς τοίχους ξέθωρους ἀπ' τὸ συχνὸ χτύπημα τοῦ χειμωνιάτικου νεροῦ τῆς βροχῆς, τὰ μικρά, κακοφτιασμένα, σκοτεινὰ κι' ἀταβάνωτα σπιτάκια τῶν φτωχῶν τοῦ μικροῦ μου χωριοῦ. Αὐτὰ οὔτε περβόλια, οὔτε ξωκέλες, οὔτε κληματαριὲς ἔχουν, μονάχα στοὺς ξεθωριασμένους τοίχους καὶ στὰ μαυρισμένα πολυκαιρινὰ κεραμίδια ἔχει ξεφυτρώσει ἄφθονο καταπράσινο γρασίδι. Ὅσο γιὰ τὰ ἐσωτερικά τους στολίδια εἶναι τόσο φτωχά... μὰ καὶ τόσο γραφικά... Σὲ κάποια σκοτεινιασμένη γωνιὰ εἶναι ἀκουμπισμένη ἡ ὁμορφοπελεκημένη κασέλα, ἀλλοῦ τὰ ξύλινα τριοτέλια τοῦ κρεββατιοῦ καὶ σὲ κάποια ἄλλη γωνιὰ ἡ γωνήστρα ὅπου καίει πάντα ἕνα χοντρὸ ἐλιόξυλο γιὰ νὰ πυρωθῇ ὁ γέρος κι' ἡ γριὰ ποὺ κάθουνται ἀντίκρυ, λέγοντας νοσταλγικὰ τὰ περασμένα, ἀγύριστα, ὁμορφα χρόνια τους, περιμένοντας τώρα κι' οἱ δυὸ μοιρολατρικὰ τὸ θάνατο.

Στὸ ἔμπα τοῦ χωριοῦ στέκεται σὰ φύλακας ὁ καταπράσινος λόφος Μοροβίγλη μὲ χτισμένο στὴ κορφὴ τὸ ξωκλήσι τῆς Βλαχέρενας. Ἀπὸ κεῖ βλέπει κανεὶς ὅλη τὴ μαγεμμένη φύση ποὺ δείχνει ὅλα της τὰ κάλλη στὸ νησὶ τῆς Βασιλοπούλας Ναυσικᾶς. Τὸ μάτι σου χάνεται, στὸ βοριά, στὶς ἀπέραντες θάλασσες ποὺ τελειώνουν σὲ κάποιες ἀγνώστες ἀπαλόγραμμες ἀμουδιὲς τῆς πατρίδας τοῦ θεῖου Δάντε. Στὴ μέση τῆς ἀχνόπλαστης αὐτῆς θάλασσας εἶναι ξεφυτρωμένος ἕνας παρόξενος βράχος ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα καραβιοῦ! Ὁ πανάρχαιος δμορφος θρύλος λέει πὼς ὅταν ἐδῶ καὶ χιλιάδες πίσω χρόνια, ὁ πολύπαθος Ὀδυσσέας, φεύγοντας ἀπ' τὶς ξωτικὲς σπηλιὲς τῆς Νεράϊδας Καλυψοῦς, φτάνει καταδιωγμένος ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Ποσειδῶνα στὸ φιλόξενο νησὶ τοῦ Ἀλκινόου, ἐκεῖ βρίσκει καταφύγιο στὰ λαμπερὰ τοῦ ἀνάχτορα καὶ μένει μέχρι ποὺ ἤρθε ἡ ὥρα νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ κυματόδαρτο μικρὸ ἀγαπημένο του νησάκι. Ὁ Ποσειδῶνας γι' αὐτὸ θύμωσε, κι' ὅταν οἱ ξακουσμένοι Φαίακες γυρνοῦσαν, πέτρωσε αὐτοὺς καὶ τὸ καράβι τους πρὶν ἀκόμα ἀγναντέψουν τοὺς πρασινισμένους λόφους τοῦ νησιοῦ τους.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνεις τὰ μαγνάδια τῆς φαντασίας σου νὰ πετάξουν σ' αὐτὴ τὴν ὄμορφη παραμυθένια σκηνή. Ἀλήθεια πόσοι ὄμορφοι θρύλοι εἶναι ἀπλωμένοι στ' ἀγαπημένο μου νησί.

Δεξιότερα φαίνονται οἱ χιονισμένες βουνοκορφὲς τῆς Ἀλβανίας ἀγκαλιασμένες μὲ τὰ δοξασμένα κορφοβούνια τῆς Ἠπείρου, κι' οἱ δαντελωτὲς ἀκρογιαλιὲς τῆς Ρόδα τοῦ Ζιδαριοῦ καὶ τῆς παιγνιδιάρας Ἀστρακερῆς ποὺ εἶναι ἁπλωμένη στὶς δυτικὲς θάλασσες τοῦ νησιοῦ. Σ' αὐτὲς τὶς θάλασσες τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ ὁ ἥλιος κουρασμένος ἀπὸ τὸ λαμπερό του δρόμο, ὁλόχρυσος καὶ φλογισμένος γέρνει ἀγάλι-ἀγάλι καὶ μεγαλόπρεπα στὸν ἀφρὸ καὶ στὸ γελαστὸ κῦμα, σκορπίζοντας σ' ὅλη τὴ γύρω καταπράσινη φύση στερνὲς χρυσὲς ματιές...

Ἡ ὥρα αὐτὴ τοῦ δειλινοῦ εἶναι ἡ ὀμορφότερη. Οἱ γυναῖκες γυρνοῦν κουρασμένες στὶς κατοικίες τους κουβαλόντας στὸ κεφάλι τους τὸ γιομάρι ἀπὸ τὰ ξερὰ ἐλιόξυλα καὶ γνέθοντας μὲ τὴ ρόκα τους τὸ μαλλὶ ποὺ μ' αὐτὸ θὰ κάμουν τὰ προικιὰ «τῆς πρώτης της καλόμοιρης». Οἱ κοπέλλες ποὺ ἔχουν γυρίσῃ πιὸ πρῶτα, περνᾶνε τώρα ἀπὸ τὸ δρόμο μὲ τὶς ξέστες ἀνάποδα στὸ κεφάλι γιὰ νὰ φέρουν κρύο νερὸ ἀπὸ τὴ σιμότερη βρύση τῆς Ζυγοτῆς. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ καμπυλωτὸ δρόμο τοῦ Σταύρου ἀκούγεται τὸ μακρινὸ τραγούδι κάποιου ξένου μπουλουκιοῦ ποὺ μὲ τὸ μπουλουκάρη του μπροστὰ τραβοῦν βιαστικὰ καὶ χαρούμενα γιὰ τὸ ἀλαργινὸ χωριό τους.

Κουρσάρος

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Ὁλόλευκα αἰθέρια συννεφάκια, ἀργοτάξιδα καράβια, ποὺ κυλᾶτε χαδιάρικα στὴν ἀγκαλιὰ τ' οὐρανοῦ, πάρτε καὶ μένα δίπλα σας, νὰ γνωρίσω τοὺς ξωτικοὺς καὶ μακρινοὺς κόσμους σας, τὶς ὀνειρεμένες κι' ἀπόκοσμες χῶρες.

Ἀσημένιο βελούδινο φεγγάρι, κάνε μας, μιὰ χλωμὴ ἀχτίνα σου, γιὰ ν' ἀσημώνω τὰ σκοτεινὰ βράδυα τῆς κορφῆς τῶν πεύκων καὶ τὴν ἀσημένια ἐπιφάνεια τῆς λιμνούλας...

Ὁλόαγνα ἀνθάκια τῶν ἀγρῶν, ποὺ χαϊδεύεστε ἀπ' τὸ μυρωμένο ἀγεράκι καὶ λούζεσθε ἀπ' τὸ χρυσαφένιο φῶς τοῦ ἥλιου πάρτε μὲ δίπλα σας, κάνοντάς με ἕνα πράσινο κοτσανάκι σας, γιὰ νὰ νοιώθω κάθε πρωὶ τὸ γλυκὸ τιτίβισμα τῶν πουλιῶν, νὰ αἰσθανθῶ τὶς δροσιτικὲς στάλες τῆς πρωϊνῆς δροσιᾶς.

Ὁλόδροσα χλωμὰ νερολούλουδα πάρτε με γι' ἀδελφάκι σας, νὰ νανουρίζουμαι κι' ἐγὼ μαζί σας ἀπ' τὸ τραγουδιστὸ ποταμάκι, κι' ἀπ' τὸ θρόϊσμα ποὺ κάνουν γύρω του οἱ καλαμιές.

Γλυκειὰ λεύκα, κάνε μας, ἕνα φύλλο σου, γιὰ νὰ παίξω τρελλὰ μὲ τ' ἄλλα σου φύλλα σὲ κάθε φύσημα τοῦ βοριά.

Γαλανὴ μικρὴ λιμνούλα, πάρε με δίπλα στὴν ὄχθη σου, κάμνοντάς με ἕνα χόρτο σου, γιὰ νὰ καθρεφτίζουμαι στὰ κρυσταλλένια σου νερά...

Ἐλᾶτε νὰ μὲ πάρετε, γιατὶ εἶναι τόσο πιὸ ὄμορφη ἡ δική σας ἡ ζωὴ μέσα στὴ φύση.

Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Πέρασαν πολλά, πάρα πολλὰ χρόνια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ἕνας τραγουδιστὴς περίφημος...

Γυρίζοντας ἀπὸ πόλη σὲ πόλη ἔφτασε μιὰ μέρα, μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα, στὴ μεγαλύτερη τῆς χώρας πόλη, ποὺ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο γίνονταν περίλαμπρες γιορτές. Τραγούδησε μπροστὰ στὸ βασιλιά, στὴ βασίλισσα καὶ σ' ὅλη τὴν Αὐλή, μὲ τὴ συνοδεία τῆς γλυκόηχης κιθάρας του.

Μὰ κανένας δὲν τὸν πρόσεχε· ἄλλοι σκέφτονταν δικές τους ὑποθέσεις καὶ ἄλλοι τὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Ὅταν ὁ τραγουδιστὴς τελείωσε, ὅλοι τὸν χειροκρότησαν ζωηρὰ σὰν νὰ τὸν εἶχαν προσέξει. Μετὰ ὁ βασιλιὰς τοῦδωσε μὲ τὸ ἰδιο του χέρι ἕνα χρυσὸ ποτήρι μέσα σ' ἕνα πολύτιμο κουτί. Ὁ τραγουδιστὴς τὸ πῆρε κι' ἀφοῦ ὑποκλίθηκε βαθειὰ πολλὲς φορές, κρέμασε τὴν κιθάρα στὸν ὦμο του κι' ἔφυγε. Σὲ λίγη ὥρα εἶχε περάσει τὴν πόλη τῆς πόλης καὶ τότε πιὰ ἄκουγε νἀρχουνται ἀπὸ πίσω του οἱ μουσικὲς κι' ὁ θόρυβος σὰ μιὰ ἀλλόκοτη βοή, ὡς ποὺ ἔπαψε κι' αὐτή, καὶ σὲ λίγο σκεπτικὸς καὶ λυπημένος προχωροῦσε μόνος του στοὺς δρόμους καὶ στὰ μονοπάτια...

Νύχτωσε· ὁ τραγουδιστὴς σταμάτησε κάτω ἀπ' ἕναν μικρὸ πύργο στὴν ἄκρη μιᾶς λίμνης. Ἐκεῖ ξαπλωμένος, ἐνῶ ἔβλεπε τὴ σελήνη καὶ τὰ μεγάλα δέντρα νὰ καθρεφτίζουνται στὰ ἥσυχα νερά της, ἄκουσε μιὰ παιδικὴ φωνὴ νὰ τοῦ φωνάζῃ ψηλὰ ἀπ' τὸν πύργο:

— Τραγουδιστή, καλέ μου τραγουδιστή, πές μου σὲ παρακαλῶ ἕνα μικρὸ τραγούδι! Εἶμαι ἐδῶ μόνος μου μακριὰ ἀπ' τοὺς δικούς μου κι' ἔχω τὴ καρδιά μου βαρειὰ ἀπὸ τὴ λύπη.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι λυπημένος, παιδί, ὄμορφο παιδί μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά. Μὰ ἀφοῦ μοῦ τὸ ζητᾶς τόσο παρακαλεστικὰ θὰ σοῦ πῶ τὸ καλύτερο ποὺ ξέρω.

Κάθησε σ' ένα βράχο ἀντίκρυ στὸν πύργο, ἔσφιξε τὶς χορδὲς τῆς κιθάρας του κ' ἄρχισε τὸ τραγούδι του. Ἔμοιαζε μὲ μελωδία ὑπέροχοσμη ποὺ ἀντηχοῦσε μακρυά, στὴ γαλήνη τῆς νύχτας. Ποτὲ δὲ βρῆκε τὴ φωνή του τόσο ξάστερη καὶ δυνατή. Ποτὲ δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κιθάρα του νότες τόσο γλυκές. Ὅταν τελείωσε τὸ τραγούδι του, εἶπε ἕνα ἄλλο πιὸ καλό, κ' ὕστερα ἕνα ἄλλο καλύτερο ἀκόμη.

Τὸ παιδί ἄκουγε ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρο τοῦ πύργου, ἀκίνητο, μαγεμένο, γελῶντας καὶ κλαίγοντας μαζί.

—Ὦ, καλέ μου τραγουδιστή, φώναξε. Χίλιες φορὲς σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦλαμες. Ἂν εἶχα ἕν' ἄστρο τ' οὐρανοῦ, θὰ σοῦ τὸδινα. Δέξου τουλάχιστο γιὰ ἐνθύμηση αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο ἀπ' τοῦ παραθυριοῦ μου τὴν τριανταφυλλιά.

Ὁ τραγουδιστὴς πῆρε τὸ τριαντάφυλλο καὶ ἔστειλε στὸ παιδί ἕνα φιλὶ μὲ τὸ χέρι. Ὕστερα ἄνοιξε τὸ θαυμάσιο κουτὶ τοῦ βασιλιᾶ, ἔβγαλε τὸ ποτήρι, τὸ πέταξε μακρυὰ στὴ λίμνη, ἔβαλε στὴ θέση του τὸ τριαντάφυλλο, κ' ὕστερα ἔφυγε!

Γρεναδιέρος

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΓΙΟΚΑ ΤΗΣ

Λαχανιασμένη ἀπ' τὸ τρέξιμο, ἡ Λενιὼ ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ χωριάτικου σπιτιοῦ, κ' ἀνασαίνοντας γρήγορα εἶπε μὲ κομμένες φράσεις:

— Μάννα... τὸ βαπόρι... ἔρχεται· τὸ εἶδα...

Ἡ Λενιώ, δώδεκα χρονῶν κορίτσι, εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἀπ' τὸ χωριὸ κ' ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ἀντικρινοῦ λόφου, περιμένοντας νὰ δῇ τὸ βαπόρι ποὺ θἄφερνε τὸν ἀδελφό της.

Ὁ καϊμένος ὁ ἀδελφούλης! Τέσσερα χρόνια στὴ μαύρη ξενητιά. Καὶ τώρα τοὺς τηλεγράφησε πὼς θἀρχόταν. Τί χαρὰ γιὰ τὴ μάννα καὶ τὴν ἀδελφή! Θὰ ξανάβλεπαν ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια τὸν Ἀλέκο τους.

Μόλις λοιπὸν εἶδε στὸ βαπόρι, ἡ Λενιὼ ἔτρεξε μ' ὅση δύναμη εἶχαν τὰ πόδια της, γιὰ νὰ τὸ πῇ στὴ μαννούλα της, νὰ τρέξουν κάτω στὸ λιμάνι νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Τῆς μάννας τὰ πόδια τρέμανε· ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ συγκίνηση.

Ἄρπαξε τὸ σάλι της καὶ ξεκίνησε μαζὶ μὲ τὴν κόρη της.

Τὸ λιμάνι ἦταν μισὴ ὥρα μακρυά. Κι' ἔτσι μάννα καὶ κόρη μὲ τὴ λαχτάρα στὴν καρδιὰ τρέχανε, τρέχανε ἀδιάκοπα, γιὰ νὰ προφτάσουν τὸ βαπόρι πρὶν ἀράξει.

Τὰ πόδια τῆς μάννας χτυποῦσαν στὶς πέτρες, πληγωνόντανε σ' ἀγκάθια, πονοῦσαν ἀπὸ κούραση. Μὰ δὲν ἔνοιωθε τίποτ' ἀπ' αὐτά, γιατὶ εἶχε στὸ νοῦ της τὸ γιόκα της, τὸν Ἀλεκάκη της.

Καθὼς εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸ λιμάνι. ἡ καρδιά της χάρηκε.

— Λενιώ μου, φώναξε, τὸ βαπόρι τώρα μόλις φουντάρει· προφτάσαμε.

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ γιόκας της ἔβγαινε ἀπ' τὴ βάρκα κ' ἔπεφτε *στὴν ἀγκαλιά* της, *ἡ μάννα* ξεχνάντας καὶ πόνους καὶ κούραση καὶ ὅλα, ἄφισε νὰ κυλήσουν ἄφθονα τὰ δάκρυα της ἐπάνω στὸ ρυτιδωμένο της πρόσωπο.

Ἦταν δάκρυα μιᾶς ὑπέρτατης χαρᾶς ποὺ αἰσθάνεται μόνο μιὰ μάννα ὅταν ἀγκαλιάσῃ τὸ γιόκα της ἔπειτ' ἀπὸ χρόνων ἀπουσία.

Δήμνιος Ἀνθὸς

ΑΠ' ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

Ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ἔμπαινα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολειοῦ μας, βλέπω τὴ Νίτσα — μιὰ συμμαθήτριά μου — νὰ τρέχῃ κοντά μου καὶ πρὶν νὰ μὲ καλημερίσῃ, μοῦ λέει, κωμικοτραγικά:

— Τἄμαθες;.. ὁ ἐπιθεωρητὴς... θὰ ἔλθῃ σήμερα στὰ Μαθηματικά! Ναί, στὴν τάξη μας.

—Ἀλήθεια; τὴ ρωτῶ ξαφνιασμένη, κι' εἶμαι σήμερα ἀδιόβαστη! Σὺ ξέρεις:

— Τί; νὰ ξέρω; Ναί! Διόβαζα χτὲς ὡς στὶς δώδεκα κι' ἔμαθα κάτι ἀπὸ τὰ θεωρήματα. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; Ἀπὸ ἀσκήσεις κουκούτσι...

Ἕνα τσοῦρμο ἀπὸ συμμαθήτριες μᾶς περικυκλώνουν καὶ μὲ ρωτοῦν ἂν ξέρω μαθηματικά. Ἐγὼ κουνοῦσα στὴν καθεμιά τους ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγα ὅτι δὲν ξέρω καθόλου.

Ἄρχισε τότε ἡ καθε μιά:

— Μέρα πὸὺ τὴν πέτυχε κι' αὐτός! θὰ ἐνθουσιαστῇ, ἔλεγε ἡ Κ...

— Εἶδες ἀναποδιές; συμπληρώνει ἡ Μ...,

Κι' ἡ Νίτσα θυμωμένη:

— Σὰ νὰ μὴ φτάνανε τόσα θεωρήματα, μᾶς ἔβαλε κι' ἀσκήσεις!..

Ἡ Λ... μόνον ἤξερε, καὶ δυὸ ἄλλες, καὶ μερικὲς ποὺ δὲν ἀπελπίστηκαν ἀκόμη, τὶς παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς μάθουν τουλάχιστο τὰ θεωρήματα.

Τὸ κουδούνι ὅμως δὲν ἄργησε νὰ κτυπήσῃ κι' ὅλες βρεθήκαμε στὴ μεγάλη τάξη μας, καθισμένες στὰ θρανία

Ὅλες μπαίναμε μὲ σκυφτὸ κεφάλι καὶ μὲ ἡσυχία μεγάλη — πρᾶγμα ὄχι συνηθισμένο γιὰ μᾶς.

Τώρα περιμέναμε νὰ δοῦμε ποιὰ ἀπ' ὅλες θὰ σηκώσῃ.

Νά! ὁ καθηγητὴς προχωρεῖ μὲ τὸν ἐπιθεωρητή, καὶ τοῦ δίνει τὴ θέση του στὴν ἕδρα.

Ἐμεῖς σκύψαμε τὰ κεφάλια μας κάτω, χωρὶς νὰ ψιθυρίζουμε καθόλου.

Ὁ καθηγητὴς μας διαβάζει τὸν κατάλογο, κι' ὕστερα... ἡ κρίσιμη στιγμὴ ἔφτασε!

— Λέλα! φωνάζει ὁ καθηγητής.

Βγαίνει ἐκείνη καὶ λέει τὰ δυὸ θεωρήματα, σὲ λίγο τελειώνει, κάθεται.

Ἔπειτα ὁ κύριος Χ., ὁ καθηγητής μας, φωνάζει τὰ ὀνόματα τῶν δυὸ ἄλλων, ποὺ ξέρανε.

Εἶπαν αὐτὲς ὡραῖα καὶ κάθησαν, εὐτυχῶς δὲν τἄχασε καμμιά.

Τώρα!;

Ὁ κύριος Χ, διαβάζει ἀπ' τὸν κατάλογο τ' ὄνομα τῆς Νίτσας,

Αὐτὴ τότε σηκώθηκε, κοκκίνησε καὶ λέει στὸν καθηγητή, ρίχνοντας λοξὲς ματιὲς στὸν ἐπιθεωρητή.

— Κύριε καθηγητά, δὲ διάβασα σήμερα.

— Καλά! καλά!.. τῆς λέει ὁ καθηγητὴς μας· κοιτάζοντάς την ἄγρια.

Δυνατὴ τρεμούλα μᾶς ἔπιασε. Ἡ μιὰ κοίταζε τὴν ἄλλη...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τότε σκύβει στὸν καθηγητή μας καὶ τοῦ ψιθυρίζει κάτι.

Ὁ κύριος Χ. τότε σηκώνεται, διευθύνεται στὸν πίνακα κι' ἀρχίζει τὴν παράδοση.

Ἄχ! μιὰ πλάκα ἔφυγε ἀπ' τὴν καρδιά μας, ὅλες τώρα ρίχναμε ματιὲς εὐγνωμοσύνης στὸν ἐπιθεωρητή. Ὅλες ψηλὰ τὰ κεφάλια!

Μόνο ἡ Νίτσα ἡ καϊμένη σιγόκλαιγε σκυμμένη στὸ θρανίο της.

Ἀλήθεια! πόσο τὴ λυπόμαστε ὅλες! Τύχη ὅμως ποὺ τὴν εἶχε! Ἀπ' ὅλες, ὅλες τὶς μαθήτριες, νὰ βγάλῃ αὐτή!

Σὲ λίγο, τὸ κουδούνι ἀναγκάζει τὸν κύριο Χ. νὰ διακόψῃ τὴν παράδωσή του.

Βγαίνει πρῶτα αὐτὸς μὲ τὸν ξένο μας, κι' ὕστερα ὅλες ἐμεῖς μὲ φασαρία, φωνές, γέλια!

Τί εὐχαριστημένες ποὺ εἴμαστε ὅλες!

Πόσο ἀλλοιώτικες ἀπὸ πρίν. Πῶς μπήκαμε καὶ πῶς βγαίναμε τώρα!..

Λεβάντα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Δὲ θυμᾶμαι καλά, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πέρσυ, εἴχαμε μιὰ ὑπηρέτρια πολὺ λιχούδα, τὴν Πετρούλα. Ὅ,τι γλυκὸ κι' ἂν κάναμε, τὸ βρίσκαμε πάντοτε μισοφαγωμένο.

Μιὰ μέρα τὴν πῆρε ἡ μαμμά μου κατὰ μέρος καὶ τῆς λέει:

—Νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια, Πετρούλα, ἔφαγες καθόλου γλυκό;

Ἐκείνη ἄρχισε τότε τοὺς ὅρκους πὼς δὲν εἶχε φάει καθόλου, καὶ πὼς οὔτε κἂν τὸ εἶχε δεῖ. Ἀλλὰ μὲ τὰ πολλὰ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς εἶχε φάει. Τότε τῆς λέει ἡ μαμμά μου πως δὲν κάνει νὰ κλέβῃ γλυκὸ καὶ προπαντὸς νὰ μὴ λέει ψέματα.

Μετὰ κάμποσες μέρες ποὺ εἴχαμε κάνει γλυκό, ἔφαγε πάλι. Ὅταν τὴ ρώτησε ἡ μαμμά μου ἂν εἶχε φάει, τῆς εἶπε πὼς ἔφαγε.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶχα πεῖ ἐγὼ νὰ μὴν τρῶς; ἐμεῖς σοῦ δίνουμε ὅταν μᾶς ζητᾶς, τῆς εἶπε ἡ μαμμά μου.

Κι' ἐκείνη κλαίγοντας:

— Μὰ τί ἄνθρωποι εἶστε σεῖς; δὲν μπορῶ νὰ σᾶς καταλάβω. Ὅταν τρώγω τὸ γλυκὸ καὶ λέω ψέματα, μὲ μαλώνετε, καὶ ὅταν τὸ τρώγω καὶ λέω ἀλήθεια, πάλι μὲ μαλώνετε· τί νὰ κάνω;

Ζέλδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς στὸ *Σαρδανάπαλο*:

— Τὴ νύχτα εἴχαμε σωστὸ κατακλυσμό! Βροχή, ἀέρα, μπουμπουνητά.

Κι' ὁ *Σαρδανάπαλος* θυμωμένος:

— Καὶ δὲ μὲ ξύπναγες, καϊμένε: Ξέρεις πὼς ὅταν μπουμπουνίζει, δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ!

Κυρὰ Φροσύνη

***

— Κὺρ-δάσκαλε, λέει ὁ Σπῦρος, ξέχασα-σπίτι τὴν πέννα μου.

— Νά, ἀφρημένε, πάρε τὸ στυλογράφο μου, ἀπαντᾶ ὁ δάσκαλος. Ξέρεις ὅμως νὰ τὸν μεταχειριστῇς;

— Πῶς ὄχι, κύριε; Τέσσερις μοῦ ἔχουν χαρίσει ἴσαμε τώρα.

— Καὶ τί τοὺς ἔκανες;

— Τοὺς ἔσπασα ὅλους!

Δανάη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 25 Μαΐου 1933

ΜΕ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει ἡ Α' Ἑξαμηνία τοῦ 1933. Γιατί, καθὼς ξέρετε ὅλοι, ὁ χρόνος μου ἀρχίζει τὸ Δεκέμβρη. Ὅσοι λοιπὸν εἶστε γραμμένοι γιὰ ἕξη μῆνες ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1932, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι σήμερα *λήγει ἡ συνδρομή σας* καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀνανεώσετε. Τὸ ἴδιο ὅσοι εἶστε γιὰ τρεῖς μῆνες ἀπὸ 1ης Μαρτίου. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ ἀναβάλετε. Σᾶς εἶπα κι' ἄλλοτε, ὅτι στὶς δύσκολες περιστάσεις ποὺ περνοῦμε, πρέπει νἀνανεώνετε ἀμέσως γιὰ νὰ μ' βοκολύνετε.

Μὲ ρωτᾷς, *Μεγάλο Μυαλό*, ἂν ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὴν καινούργια μου συνδρομήτρια. Ὄχι, γιατὶ οὔτε τὴ συνδρομή της ἔλαβα, οὔτε τὴ διεύθυνσή της ξέρω. Ὁ νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο.

Πολὺ σωστὰ μάντεψες, *Κρητικοπούλα*: ὁ κ. Ξενόπουλος δὲν παραστάθηκε στὸ γύρισμα τοῦ «Κακοῦ Δρόμου», ἀλλέως πολλὰ πράγματα θὰ ἔλειπαν, καὶ πολλὰ ἄλλα θὰ ὑπῆρχαν, ὥστε νὰ φαίνεται καλὰ κι' ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου ποὺ, ὅπως τὸ ἔκαμαν ἐν ἀπουσίᾳ του, καὶ μὲ τοὺς διαλόγους ποὺ ἔβαλαν μόνοι τους, δὲν φαίνεται καὶ παρεξηγεῖται πολύ. Τὸ κομμάτι σου δημοσιεύθηκε γιατὶ ἄξιζε. Ποτὲ δὲν θὰ δημοσίευα ἕν' ἀνάξιο κομμάτι καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἔλεγα «τί χάνω;» Ὦ, θὰ ἔχανα πολὺ ἂν χαριζόμουν, γιατὶ τὰ παιδιά μου δὲν θὰ μοῦ εἶχαν τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἔχουν τώρα. Οὔτε μὲ μέλει ἂν θὰ δυσαρεστήσω μὲ μιὰ ἀπόρριψη. Καλύτερα νὰ χάσω ἕνα παιδί—ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἀνόητο γιὰ νὰ δυσαρεστηθῇ—παρὰ νὰ δημοσιεύσω κάτι ποὺ θὰ ἔκανε νὰ δυσαρεστηθοῦν ὅλα. Δὲν εἶναι βέβαια ἀριστουργήματα ὅλα ὅσα δημοσιεύω στὴ Διαπλάσα (καὶ ποὺ νὰ τὰ βρῶ;) οὔτε μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν κρίνονται κάποτε καὶ μ' ἐπιείκεια γιὰ ἐνθάρρυνση. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο.

Μαντὼ Μαυρογένους, γιὰ τὰ *Παιδικὰ Πνεύματα* δὲν κρατῶ λογαριασμό. Λαβαίνω τόσα πολλά! Βάζω λοιπὸν ὅλα τὰ καλὰ μαζὶ καὶ τραβῶ στὴν τύχη ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ κάθε φυλλάδιο. Ἀλήθεια, ξέρεις ὡς τώρα 25 ψευδώνυμα; Καὶ πῶς τὰ ἔμαθες τόσα;

Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ ὁ νέος μου φίλος. Ἔχεις δίκιο γιὰ τὸ Τρῖφο τοῦ 19ου φυλλαδίου. Εἶναι ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ *Κερκυραϊκοῦ Ἀκρογιάλι* καὶ ἀπὸ σύγχυση ἔγραψα *Διαβολάκι*. «Σχολαστικὸς» εἶν' ἐκεῖνος ποὺ δὲν καταλαβαίνει *τίποτα πάρα πάνω ἀπὸ τὴ γραμματικὴ* καὶ τὸ συντακτικό, ἢ μαθαίνει μηχανικὰ κι' ἀποστηθίζει τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου, ἢ μιλάει μὲ τὴ γλῶσσα τῶν βιβλίων (ἑλληνικοῦρες κτλ.). Φυσικά, ἕνας τέτοιος εἶναι πάντα κουτός, στενοκέφαλος, κ' ἔτσι τὸ «σχολαστικὸς» τὸ μεταχειριζόμαστε καὶ μ' αὐτὴ τὴ σημασία.

Σὲ συγχαίρω, *Μορτάκι*, γιὰ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς βαθμοὺς — γιὰ τὸ 10 προπάντων στὰ Μαθηματικά, ποὺ δὲν εἶναι τόσο συνηθισμένο—κ' εὔχομαι τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ στὸ τέλος. Ναί, εὐχαρίστως νἀρθῆτε μὲ τὴ *Σκανδαλιάρα* στὸ γραφεῖο μου καὶ νἀνεβῆτε νὰ γνωρίσετε καὶ τὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ πρῶτα-πρῶτα τὴν Ἐπιστολή του διαβάζετε. Πολὺ καλὴ ἡ ὀρθογραφία κ' ἡ στίξη τοῦ γράμματός σου.

Κ' ἐγὼ ἀποροῦσα, *Ρούφουλα*, πῶς δὲν μοῦ ξανάγραψες ἀπὸ τότε. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦταν ἐξαιτίας τῶν μαθημάτων, δὲν πειράζει. Δὲν τῶξερα πὼς ἐκεῖ λέτε ρούφουλα τὸν ἀνεμοστρόβιλο. Ἀπὸ τώρα λυπᾶσαι ποὺ τὸν ἄλλο χρόνο τελειώνεις πιὰ τὸ σχολεῖο; Ἔχεις καιρό...

Ναί, *Δήμνιε Ἀνθέ*, στὰ κομμάτια σου νὰ βάζῃς «γενικῶς αὔξοντα ἀριθμὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγινες συνδρομητὴς κι' ἄρχισες νὰ στέλνῃς κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα». Γιατὶ ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς εἶναι τώρα ἀπεριόριστος, δὲν χρειάζεται νἀρχίζῃ κανεὶς νέα ἀρίθμηση κάθε τριμηνία ἢ ἑξαμηνία ἢ καὶ χρονιά. Νὰ ἐξακολουθήσῃς λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 6 ποὺ ἔχει τὸ σημερινό σου κομμάτι.

Τό *Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι* ἦταν ἄρρωστο αὐτὸ τὸν καιρὸ καί, μὴ ἔχοντας τί καλύτερο νὰ κάμῃ, πῆρε τὸν τόμο μου τοῦ 1932 κι' ἔκαμε μιὰ Στατιστικὴ τῆς Σ. Σ. Σ. Βρῆκε λοιπὸν ὅτι δημοσιεύθηκαν 259 κομμάτια, 99 ἀπὸ Διαπλασόπουλα καὶ 160 ἀπὸ Διαπλασοπούλες. Ἐπειδὴ ὅμως πολλῶν δημοσιεύθηκαν πολλὰ, κομμάτια, οἱ συνεργάται εἶναι μόνον 151, ἤτοι 56 Διαπλασόπουλα καὶ 95 Διαπλασοπούλες. Τῶν ἀγοριῶν, τὰ περισσότερα κομμάτια εἶναι τῆς *Περιπλανάδος* (9), τοῦ *Δυσόχαρτου* (6) καὶ τοῦ *Οὐρανίου Τόξου* (5). Καὶ τῶν κοριτσιῶν, τὰ περισσότερα εἶναι τῆς *Κυρᾶς τῆς Θάλασσας* καὶ τῆς *Φιλομήλας* (ἀπὸ 6 τῆς καθεμιᾶς) καὶ κατόπι ἔρχονται ἡ *Ἀνθισμένη Λεμονιὰ* (5) ἡ *Λελούδω* (5), ἡ *Δαναΐς* (4) καὶ ἡ *Παγασαία* (4).

Δίλ, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τὴν ὡραία αὐτὴ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς στὴν Ὀλυμπία. Φαντάζομαι πόσο πιὸ καλὰ θὰ περνοῦσατε, ἂν δὲν ἔβρεχε ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸν Ἑρμῆ ὅμως τὸν εἴδατε, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο. Εἶναι τὸ πιὸ θαυμαστὸ ἔργο ἀρχαίας τέχνης ποὺ ἐσώθηκε, κι' ὅπως σὲ σένα, τὴν ἴδια ἐντύπωση κάνει σ' ὅλους ἡ τελειότητός του κι' ἡ ζωντανότης.— Χαίρω ποὺ ἔλαβες γράμμα ἀπὸ τὴ *Μπαέμ*. Νὰ ποὺ ἄρχισαν νὰ σοῦ γράφουν. Τώρα ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου ὄρ. 16, 60.

Δὲν θυμοῦμαι γράμμα σου μὲ Μαγικὴ Εἰκόνα, *Νάρκισσε*, οὔτε ἔχω τώρα καιρὸ νὰ ψάξω, μήπως τὄχω φυλαγμένο ἄλλοῦ γιὰ καμμιὰ παραγγελία ἢ ἄλλη αἰτία. Ἡ στιλουέττα σου ἐκείνη τοῦ κ. Ξενοπούλου, σχηματισμένη ἀπὸ κείμενο τῆς «Μεγάλης Ἀγάπης», δημοσιεύθηκε στὰ «Παναθήναια», ὁπ μιὰ συνέχεια τοῦ ἴδιου μυθιστορήματος, καὶ δὲν ξέρω ἂν τὴν εἶδες. Ναί, θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ πρόταση ἀπὸ κάποιον Ἀκαδημαϊκὸ κι' ἐλπίζω ὅτι ἡ Ἀκαδημία θὰ τὴν δεχθῇ. Ὥστε καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τοὺς... γεννημένους ὀρθογράφους, ἀφοῦ ἔχῃς αὐτὴ τὴν ὀπτικὴ μνήμη κι' ὅταν δὲν γράφῃς μιὰ λέξη σωστὰ—ποὺ σοῦ συμβαίνει σπάνια—ἀμέσως σοῦ χτυπᾷ στὸ μάτι, βλέπεις ὅτι κάτι τῆς λείπει, κι' ἀνοίγεις τὸ λεξικό.

Δὲν εἶσαι «μικρός», *Πυγμάχε*, γιὰ τέτοια ζητήματα, ἀφοῦ, καθὼς βλεπω, τὰ σκέπτεσαι καὶ τὰ συζητεῖς· μόνο ποὺ σοῦ λείπουν οἱ ἀρχὲς κι' οἱ βάσεις, γιὰ νὰ εἶναι σωστὰ τὰ συμπεράσματά σου. Ἕνα μόνο παράδειγμα: Δές, πῶς μποροῦμε νὰ ποῦμε *τῆς συνείδησης*, ἀφοῦ ἡ λήγουσα εἶναι μακρά; Σωστό. Δὲν ξέρεις ὅμως ὅτι στὴ νέα μας γλῶσσα μακρὰ καὶ βραχέα δὲν ὑπάρχουν καὶ ὅτι τὸ *η* δὲν ἔχει καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ τὸ *ι*. Στὴν ἀρχαιότητα εἶχε. Ἀλλοιώτικα πρόφερναν τὴ λέξη *σῆμα* (ἀπάνω-κάτω *ρίμα* ἢ *ρέμα*, μ' ἕνα φθόγγο σὰν τὸ γαλλικὸ *eu*) κι' ἀλλοιώτικα τὴ λέξη *ρίμα*. Ἐμεῖς καὶ τὰ δυὸ τὰ προφέρουμε τὸ ἴδιο: *ρίμα*' (τὰ γράφουμε μόνο διαφορετικὰ γιὰ νὰ κρατοῦμε τὴν ἱστορικὴ ὀρθογραφία). Ἐπίσης, ἡ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα τριτόκλιτα, περιττοσύλλαβα, δὲν ἔχει. Ὅλα τὰ εἰς *ις-εως* τὰ ἔκαμε πρωτόκλιτα. *Ἄνοιξις-ἀνοίξεως* ἔγινε *ἄνοιξη-ἄνοιξης, λέξις-λέξεως* ἔγινε *λέξη-λέξης*. Ἔτσι καὶ *συνείδηση-συνείδησης*. Καὶ μόνο αὐτὰ τὰ δυό, τἀναμφισβήτητα, ἂν λάθῃς ὀπ' ὄψει σου, θὰ σκεφθῇς πολὺ διαφορετικὰ γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, καὶ θὰ βρῆς ὅτι κι' ὁ Κοραῆς εἶχε δίκιο, κι' ὁ Σολωμός, κι' ὁ Ψυχάρης κι' ὅλοι οἱ δημοτικιστιά. Ὅσο γιὰ τὸ ἄρθρο ποὺ διάβασες στὴν ἐφημερίδα, σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ δὲν ξέρει τὸ ζήτημα καλύτερ' ἀπὸ σένα.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια, *Χωρὶς Φτερά*, ὅτι ποτὲ δὲν εἴμαστ' εὐχαριστημένοι. Τὸ χειμώνα; Ὦ, κρύο! Τὸ καλοκαίρι; Οὖφ, ζέστη!.. Θὰ πῶ στὸ *Πλάνο Δοξάρι* καὶ στὴν *Ἀκτίνα Ἐλπίδος* ὅτι, μὲ τὴ μετακόμισή στὸ καινούργιο σπίτι, ἔχασες τὶς διευθύνσεις τους καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοὺς ἀνταπόδωσες τὰ τετράδια. Ἐπίσης καὶ στὴ *Ροδαυγή*, ὅτι ἔξχασε νὰ σοῦ σημειώσῃ διεύθυνση. Κι' ἔννοια σου, δὲν θὰ σοῦ θυμώσουν.

Νέα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ τῆς *Βρυσούλας*: Τώρα πιὰ ἔπεσαν ὅλα τὰ πέταλα ἀπὸ τὰ λουλούδια τῶν δέντρων καὶ παντοῦ βασιλεύει τὸ πράσινο. Ἡ γῆ εἶναι σὰ νὰ τὴν ἔστρωσαν μ' ἕνα καταπράσινο χαλί. Ποῦ καὶ ποῦ βλέπεις ἀγριολούλουδα ποὺ ἀλλάζουν τὸ χρῶμα καὶ τὸ κάνουν παρδαλό. Οἱ αὐλὲς εἶναι γεμάτες ἀπὸ ὡραῖα πολύχρωμα ρόδα. Κι' οἱ ἀρόμοι εἶναι στρωμένοι ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ὁ ἀνεμος τὰ πῆρε σὰ νιφάδες χιονιοῦ...

Μίμη Καλοδούκα, χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Καμμιὰ περιγράφεια: ἀφοῦ εἶσαι πρῶτος στὴν τάξη σου, κι' ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ σὲ γνωρίσω, ἔπρεπε τὰ μοῦ τὸ πῇς κι' αὐτό, γιὰ νὰ ξέρω μὲ ποιόν ἔχω νὰ κάμω. Ἄ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! Κι' εὐγνωμονῶ τὴν παλιά μου *Παναγιάδα* ποὺ σ' ἔκαμε νὰ ἐγγραφῇς. Θὰ πάρῃς τώρα καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς; Μόνο θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μεταχειρίζεσαι πιὰ μαῦρο μελάνι.

Καστανὴ Νεράϊδα, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφούλα ποὺ δὲν σ' ἀφίνει νὰ διαβάσῃς τὸ φυλλάδιο, ἂν δὲν τῆς διαβάσῃς πρῶτα τὸ «Λιχουδάκη». Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφετεινά μου μυθιστορήματα. Ἀλήθεια ὁ «Εἰρηνικός» δὲν πάει παρακάτω ἀπὸ τὸ «Μάγο τῶν Φιδιῶν» καὶ ἡ «Περιουσία τῆς Μπέττυ» ἔχει τώρα πολὺ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον.

Ὅταν, *Παπαρούνα*, οἱ εἰκόνες εἶναι μὲ χρώματα, θέλουν ἀντιγραφή, γιατὶ δὲν φωτογραφοῦνται. Ὥστε μόνο μαῦρες μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς. «Κατὰ μεῖζονα λόγον» ποὺ λένε, ἡ λύση ἑνός Σχήματος θεωρεῖται ὀρθὴ ὅταν δὲν λείπει δλωσδιόλου μιὰ λέξη, ἀλλὰ στὴ θέση της εἶναι μιὰ ἄλλη ποὺ ταιριάζει. ἐπίσης. Στὴ Γωνία ἐκείνη π. χ. ἐσύ, ἀντὶ *Παξοὶ* ἔβαλες *Σάσων*. Κι' οἱ δυὸ νῆσοι τοῦ Ἰονίου, μὲ πέντε γράμματα καὶ τὸ δεύτερο ἄλφα. Σὲ τέτοιες ὅμως περιστάσεις — ὅταν δηλ. ταιριάζουν δυὸ ἢ τρεῖς—νὰ βάζῃς πάντα τὴ γνωστότερη. τὴν κοινότερη. Ἢ νὰ σημειώνῃς ἐν παρενθέσει καὶ τὶς ἄλλες.

Λεβάντα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φωτογραφία τοῦ «παιδιοῦ ἐκ τοῦ φυσικοῦ», ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴ χρησιμοποιήσω, γιατὶ δὲν εἶναι τόσο καθαρή, οὔτε ἀρκετὰ μεγάλη. Ἡ «Περιουσία» θὰ διαρκέσῃ ὅλο τὸ χρόνο, δηλαδὴ ἀκόμα ἕξη μῆνες. Ὄχι, ἐγὼ ἡ ἴδια ἀπαντῶ στὰ γράμματά σας.

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

"ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε,—γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἂν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,** ποὺ ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

Στὸν κ. Ξενόπουλο δείχνω μόνο ὅσα πρέπει, εἴτε γιατὶ ρωτᾶν κάτι στὸ ὁποῖο θέλουν νὰπαντήσῃ αὐτός, εἴτε γιατὶ γράφουν κάτι ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει, εἴτε ἀκόμη γιατ' εἶναι ἐξαιρετικῶς ὡραῖα καὶ τὸν ἐνδιαφέρουν αὐτὰ καθ' ἑαυτά.

Εἶναι δική σου, ***Πειραιωτάκι***, αὐτὴ ἡ γελοιογραφικὴ σειρὰ ἢ ἀντιγραφή; Ὅπως-δήποτε δὲν εἶναι τεχνικὰ καμωμένη — κι' ἂν τὴν πῆρες ἀπ' ἀλλοῦ, θὰ φταίῃ ἡ ἀντιγραφή—καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ δημοσιεύσω. Γιὰ τὸ βραβεῖο σου, ἰδὲς τὸν Ὁδηγό. Θὰ πῶ στὸ ***Ζέφυρο*** ὅτι ἀκόμα δὲν ἔλαβες τὸ βραβεῖο ποὺ σοῦ ἔδωσε στὸ διαγωνισμό σου.

Ὡραῖα γράμματα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Ἐθνοφρουρός, Ἄγγωστο Ἀκρογιάλι, Ἀκτὶς Ἐλπίδος, Ἀγκάθι, Βορριᾶς, Βασίλισσα τοῦ Πόνου, Ζὰν Μυρὰ*** καὶ ***Ταξιδιώτης***. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες τους, θὰ διαβάσω τὰ κομμάτια τους μὲ τὴ σειρά τους (γιὰ ὅσους μοῦ ἔστειλαν) εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά τους λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα. δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀγνὴ Καρδιά, κ. (.!.). Ἐφεινὴ Αὔρα, κ. (ΣΓ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Λούλα, κ. Καπετανοπούλα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Τρελλὸν Τραγουδιστὴν*** (ἔστειλα 14ον τόμον·) ***Βάνδαν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Ἀγνὴν*** (διάβασα τὴ νυσταγμένη «σημειωσούλα» καὶ σοῦ εὐχήθηκα καλὰ ὄνειρα· ἀλλὰ θὰ τὰ εἶχες ἰδεῖ·) ***Μιμόζαν*** (ἔστειλα· οἱ λύσεις δεκτές· περιμένω καὶ τὰ «περισσότερα»·) ***Ἑλληνικὸν Οὐρανὸν*** (ἔστειλα, περιμένω·) ***Ἀνάργυρον Μένεγαν*** (σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγό·) ***Ἱππότην τοῦ Ἀέρος*** (χαίρω πολύ· θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του·) ***«Χαρούμενην Συντροφιάν»*** (ἔλαβα· γιὰ ἰδιαίτερη ἀπάντηση δὲν ἔχω, δυστυχῶς, καιρό· θὰ σᾶς πῶ λίγα λόγια ἀκόμη στὸ ἐρχόμενο·) ***Ζενιτεμένο Θαλασσοπούλι*** (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα, γιατὶ τὸ ἄλλο ποὺ ἤθελες δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας·) ***Ζενιτεμένην Καρυάτιδα*** (μετὰ χαρᾶς· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ·) ***Ἰδανισμὸν*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· μὰ μόνο ὅταν ξεσπαθώνῃς θὰ μοῦ γράψῃς δυὸ λογάκια;) ***Ἀγλαΐαν Δήμαινα*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Μπεμπέκαν*** (ἄ, νά! δὲν εἶχα ἰδεῖ τὸ γράμμα σου κι' ἔγραψα στὴν ἀδελφή σου ὅτι σὲ περιμένω· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου·) ***Θαλασσοπούλι*** (ἔστειλα·) ***Μαίρην Πάνου*** (γόρισες καλά; γιατρεύθηκε τὸ χέρι;) ***Δανάην*** κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***25 Μαΐου***, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου.

299. Λεξίγριφος

Δυὸ ἀγρίμια σοῦ ἀραδιάζω
Τόνα σὲ πληθυντικὸ
Καὶ τὸ ἄλλο σ' ἑνικό·
Κι' ἄξαφνα σοῦ παρουσιάζω
Ἓν' ἀγγεῖο ἀπὸ τάρχαῖα
Τὰ κομψὰ καὶ τὰ ὡραῖα.

Ταρζὰν

300. Μεταγραμματισμὸς

Θὰ περάσῃς ἀπὸ μένα,
Ἂν ἀπείραχτη μ' ἀφίσῃς·
Ἂν μ' ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Πᾶς εὐθὺς νὰ κυνηγήσῃς.

Θέλμα

301. Ἀναγραμματισμὸς

Πέρα κάτω στὴν Ἀσία
Μυροβόλο εἶναι νησί
—Θὰ τὸ ξέρῃς δὰ καὶ σύ.—
Τοῦ μπερδεύω τὰ στοιχεῖα,
Ἀλλὰ ποῦ νὰ φανταστῶ
Πῶς θὰ τὄκανα... κλαδιά,
Ποὺ τὰ πήρανε παιδιὰ
Καὶ δεχτῆκαν τὸ Χριστό!

Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας

302. Λογοπαίγνιον

Σὲ ρωτῶ νὰ μὰπαντήσῃς:
Μὲ ποιὸ γράμμα θὰ ἐλπίσῃς,
Χρήματά σου ἂν «ἐνδύσῃς»,
Ὅτι κάτι θὰ κερδίσῃς;

Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς

303. Κλεῖμαξ

Β * Α =Κακόν
Β * * Α =Δακτυλίδι
Β * * * Α =Κατοικία
Β * * * * Α =Ἀπὸ τὰ μάτια
Β * * * * * Α =Ὡραία πόλις
Β * * * * * * Α =Ἐθνικὸν θηλυκόν
Β * * * * * * * Α=Σύγχυσις γλωσσῶν

Ἀπέλλων Σ. Ἀντωνίου

304. Κρυπτογραφικὸν

1 2 2 3 2 3 4 5 6 3 7 =Ζῶον
2 5 4 6 3 7 =Νῆσος
3 2 3 1 3 7 =Ἀντωνυμία
4 3 6 3 7 =Βιβλίον
5 6 8 3 7 =Χῶμα
6 1 7 3 7 =Συναίσθημα
7 5 6 3 7 =Νῆσος

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

305-309. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, *μετὰ ἢ ἄνευ* ἀναγραμματισμοῦ:

Μῶμος, δεκάς, κάδος, μῆλα, πόσος.

310. Φωνηεντόλιπον

ζσ - μ - μ - ν - φς - τρφλλ

Πειραιωτάκι

311. Γρῖφος

πο
πο πό
Κ θ 2 γιακὰ Λῶ
πο πο
πο

Ἀλκυονὶς

Τέλος τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

122. Καράβι (κᾶ, Ρᾶ, βῆ).—123, Ψιττακός. Πιττακός,—124. Ἰάσων — Αἴσων. 125. Ὁ Ξάνθος, ἡ Ξάνθη.—126.

Κ Ο Ρ Ι Ν Ν Α 127. ΠΟΛΥΜΗ-
Ο Α Ο Ν ΣΤΩΡ (Ὀπούς,
Ρ Α Θ Υ Μ Ι Α ληστής, Ὑμηττός,
Ι Υ Ι Κ μήτηρ, ἥρως, Σύ-
Ν Ο Μ Ι Σ Μ Α μη, Τμῶλος, Ὠ-
Ν Ι Μ Λ ρος, Ρωμύλος),—
Α Ν Α Κ Α Λ Ω 128 Διὰ τοῦ Α: *Ἀνία, Πάρος, ἐνάργεια, Βίας*=ΑΝΙΑΡΟΝ ΑΡΓΙΑ.—129. Νοῦς δρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωρισὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ'—322]

Τάσε Λούζη, Διαβάτη, Πειραιωτάκι περιμένω τετραδιάκι στὴ (ΑΓ'—252).

Θάλης Βλαστὸς

[ΑΓ'—323]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους·ες. Δ/σις: (ΑΓ'—286).

Καρδιοκλέφτρα

[ΑΓ'—324]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους ες.

Λευκὴ Θεὰ

[ΑΓ'—325]

Ζὰν Μυρά, σὲ γελάσαν· ζήτησε εἰς ἀριθ. τηλεφ. 80594 Μπούμπην νὰ φωτιστῇς.

Σούζη

[ΑΓ'—326]

Ζὰν Μυρά, μὲ ξέρεις καὶ μὲ καλοξέρεις θυμήσου Κηφισιά, Κική, Μπεμπέ...

Ὀριέττα

[ΑΓ'—327]

Φραίλιχ, ἀνταλλάσσομε κάρτες ἠθοποιῶν καὶ πρὸ πάντων τοῦ Φραίλιχ, ε:

Ὀριέττα

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι